

บทนำ

หลังจากจบตอนโหมโรง ย่อมควรเริ่มบรรเลงทำนองหลัก ช่วงเวลาที่เว้นว่างยาวนานเกินไปหน่อยก็จริง...แต่ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงแล้ว

เพียงแค่นี้ภาพบทเพลงบรรเลงอันแสนวิเศษที่กำลังจะเริ่มขึ้น ฉันก็แทบจะกดความตื่นเต้นในใจเอาไว้ไม่ได้แล้ว คุณไม่ยอมมาร่วมวงหรือหรือสหายเก่า

ฉันรู้ว่าคุณก็เฝ้ารอมันมานานมากแล้วเหมือนกัน

ฉันสามารถมองเห็นสีหน้าของคุณขณะได้เห็นจดหมายฉบับนี้...คุณจะตื่นเต้นจนตัวสั่นใช่ไหม เลือดร้อนระอุกำลังเดือดพล่าน พลังมหากาลกำลังสุมรวมอยู่ในร่างกาย!...มันเป็นความรู้สึกเดียวกันกับฉันในตอนนี้อย่างไม่มีผิด

ฉันได้กลิ่น กลิ่นของความกระหาย ความโกรธแค้น แม้กระทั่งความหวาดกลัว...ของคุณ

จงรีบมาสิ ฉันจะรอคุณอยู่ที่นี้

คนคนนั้นไม่เหมือนกำลังเขียนจดหมาย แต่เหมือนกำลังรังสรรค์งานฝีมือที่งดงามชิ้นหนึ่ง ลายปากกาทั้งหนักแน่นและเชิงช้า ทุกเส้นขีดพิถีพิถันละเอียดอ่อน แม้กระทั่งทุกเครื่องหมายวรรคตอนก็ยังบรรจงเรียบร้อยอย่างไร้ที่ติ ขณะวาดสายลายเส้นขีดสุดท้ายลงบนซองจดหมายจบ ผู้เขียน

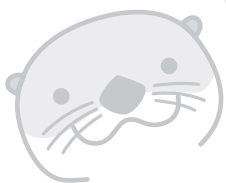
ถอนหายใจยาวพิงหลังกับพนักพิงบนเก้าอี้ จมสู่ภวังค์ความคิด

รอคอยมานานถึงสิบแปดปี ในที่สุดก็จะเริ่มกันแล้ว...เขาต้องมาแน่ จะนำตื่นเต้นขนาดไหนกันนะ ครั้งนี้ฉันจะเอาชนะเขาได้ไหม

ร่างกายของฉันกำลังสั่นอย่างนั้นหรือ ฉันชักจะตื่นเต้นเกินไปแล้ว...แน่นอน ฉันไม่ปฏิเสธว่ามีความรู้สึกหวาดกลัวในใจที่แทบสะกดเอาไว้ไม่อยู่ จงเผชิญหน้ากับมัน! มีแต่คู่แข่งที่น่ากลัวจริงๆ เท่านั้นจึงจะนำพาความรู้สึกมหัศจรรย์เช่นนี้มาได้

เพลงโทสะของเขาจะมากพอสำหรับแผดเผาฉันให้เป็นเถ้าถ่าน แม้ผ่านไปอีกสักร้อยปีก็ยังเหมือนเดิม

ทุกสิ่งมีอายุอันยาวนานกลับ นี่คือชะตากรรมที่ถูกลิขิตไว้ตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อนแล้ว

ทดลองอ่าน

บทที่หนึ่ง

พายุฝนตั้งเค้า

วันที่ 19 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 15.40 น.

เมือง A เป็นเมืองที่มีภูมิอากาศแบบมรสุมเขตอบอุ่น เมื่อผ่านเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ความหนาวเย็นก็ก่อตัวเข้มข้น ตลอดสองวันมานี้ฝนตกต่อเนื่อง อุณหภูมิลดลงอย่างรวดเร็ว สายลมหอบเอาละอองฝนกระหน่ำพัดเสียงดังฟูๆ ประกาศศักดาไปทั่วท้องถนน บรรยากาศเย็นครึ้มแผ่ซ่าน แม้จะเป็นเมืองหลวงของมณฑลและเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่บรรยากาศเช่นนี้ก็บั่นทอนความกระตือรือร้นในการออกนอกบ้านของผู้คนเต็มทีบนท้องถนนผู้คนบางตา ยากจะพบความครื้นเครงแจ่มใสวันปกติ

เมื่อก้าวลงจากรถแท็กซี่ เจิ้งหัวหมิงไม่สนใจจะกางร่ม เขาซอยเท้าวิ่งเร็วสองสามก้าวแล้วพุ่งเข้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ชื่อ ‘จี้เทียนหวังปา’ ตรงปากทางแยก ร่างกายนั้นเคลื่อนไหวอย่างพริ้วลมเพรียง เพียงแต่รูปร่างที่ค่อนข้างบวมอ้วนของเขาไม่ทะมัดทะแมงคล่องแคล่วเท่าสมัยหนุ่มๆ อีกแล้ว...กาลเวลาจะสลักร่องรอยที่พึงมีไว้ตามตัวของคนทุกคนอย่างไรก็ตามปราณี

เมื่อเทียบกับท้องถนน ภายในร้านผู้คนอันหนาแน่นคึกคักกว่ากันมาก เนื่องจากมีสถานศึกษาตั้งอยู่รายรอบจำนวนไม่น้อย ดังนั้นภายในร้านเน็ต ‘จี้เทียนหวังปา’ จึงไม่เคยต้องกังวลเรื่องแหล่งลูกค้า เจ้าของร้านร่างอ้วนคนนั้นขณะนี้ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงินเฝ้ารายรับกองโตของร้าน

ด้วยสีหน้าอึมอึม เมื่อเห็นเจิ้งท่าวหมิงก้าวเข้ามาอย่างรีบร้อนเขารู้สึกแปลกใจเล็กน้อย...สถานที่เช่นนี้ น้อยนักที่จะมีชายวัยกลางคนอายุเหี้ยมคลั่งรื้อยเข้ามาเยี่ยมเยือน

เสื้อผ้าของเจิ้งท่าวหมิงเปียกปอน เส้นผมก็จับตัวเป็นก้อนๆ นั้นทำให้สภาพของเขาดูแย่

คงเป็นผู้ปกครองที่ตามมาตัวลูกหลาน เจ้าของร้านรวงอ้วนนี่ก็เดาขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดวิธีรับมือในใจ เขามักเจอผู้ปกครองเช่นนี้เป็นประจำ คนพวกนี้ตรากตรำลำบากครึ่งก่อนชีวิตแต่กลับไร้ความสำเร็จ จึงทำได้แค่เพียงฝากฝังความหวังทั้งหมดไว้กับคนรุ่นถัดไป แต่คนที่แม้กระทั่งชีวิตของตัวเองยังจัดการให้ไม่ได้ จะไปจัดการชีวิตคนอื่นได้อย่างไร ดังนั้นพวกเขาจึงมักเป็นผู้ล้มเหลวในเรื่องการสั่งสอนภายในครอบครัวเช่นกัน

อย่าไปสนใจก็แล้วกัน เจ้าของร้านรวงอ้วนตัดสินใจดังนี้ เพราะเมื่อพิจารณาจากวัยของอีกฝ่าย ลูกของชายคนนี้น่าจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แสดงว่าจะไม่ก่อปัญหายุ่งยากมากมายนัก

แต่ชายวัยกลางคนคนนี้ก็กลับรีบร้อน ยังไม่ทันจะได้พักหายใจก็วิ่งกระเป๋าทิ้งใบหนึ่งลงบนเคาน์เตอร์ จากนั้นก็ล้วงกระดาดไนต์แผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าล้างแล้วส่งให้ “ตรวจสอบหมายเลขแอดเดรสที่หนอยว่าเป็นของเครื่องไหน” เสียงของเขาแหบพร่าและเหน็ดเหนื่อย

หมายเลข IP¹ บนกระดาดไนต์เป็นหมายเลขชุด IP ภายในของร้านจี๋เหียนหวังปาจริง เจ้าของร้านรวงอ้วนชำเลื่องมองอย่างเฉยชาแวบหนึ่งแล้วกลอกตาขึ้นอย่างไม่ใคร่สนใจ “คุณต้องการอะไร”

“อย่าพูดมาก รีบตรวจดูเดี๋ยวนี้!” ชายวัยกลางคนพลันถลึงตาประกายตานั้นประจวบเปลวเพลิงแผดเผา ความเปลี่ยนแปลงทางบุคลิกนั้นทั้งรุนแรงและกะทันหันเกินไป ไม่เพียงเจ้าของร้านรวงอ้วนที่สะดุ้ง ผู้ดูแลร้านสาวที่อยู่ไปไม่ไกลก็รู้สึกได้ ดวงตาดำกลมโตคู่นั้นหันมามองทางนี้

¹ IP address หรือชื่อเต็มว่า Internet Protocol Address คือ หมายเลขที่ใช้สำหรับระบุตัวตนของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่ออยู่บนเครือข่าย ประกอบด้วยตัวเลข 4 ชุดที่ไม่ซ้ำกันในแต่ละเครื่อง

เจ้าของร้านร่างอ้วนได้สติ รู้สึกว่าถูกคุกคามศักดิ์ศรีอย่างรุนแรง แต่ขณะที่กำลังจะตอบโต้ ชายคนนั้นกลับล้วงเอาบัตรประจำตัวขึ้นมาพาดลงบนโต๊ะ ตะคอกด้วยเสียงต่ำ “ผมเป็นตำรวจ!”

ตำรวจ! ชายผู้มีรูปร่างหน้าตาไม่โดดเด่นคนนี้เป็นเจ้าพนักงานตำรวจ...เจ้าของร้านร่างอ้วนหงอไปทันตา เขากลืนน้ำลายเอื้อมอย่างไม่มีสปารมณ แล้วหยิบกระดาดโชติแผ่นนั้นส่งให้หญิงสาวข้างตัว “เสียวลิน ช่วยตรวจดูให้เขาหน่อย”

หญิงสาวไม่กล้าโอ้อวด ถือกระดาดโชติด้วยมือขวา นิ้วมือข้างซ้ายทั้งห้าเคาะข้อมูลลงแถบค้นหาอย่างรวดเร็ว ไม่นานบนหน้าจอก็แสดงผล

“แถวที่สองเครื่องที่หกนับจากซ้าย” หญิงสาวพูดเสียงเกร็ง

“อืม” เจิ้งหัวหมิงพยักหน้าอย่างพอใจ ข้าเลื่องมองไปทางตำแหน่งที่หญิงสาวบอกสองสามครั้ง คนที่นั่งอยู่ตรงนั้นเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งอายุราวๆ ยี่สิบปี เส้นผมย้อมเป็นสีแดงเข้ม

“เขาเข้าเน็ตมานานแค่ไหนแล้ว” เจิ้งหัวหมิงถามอีกคำหนึ่ง

“ตั้งแต่เที่ยงค่ะ เกือบห้าชั่วโมงแล้ว”

เจิ้งหัวหมิงหยิบกล้องดิจิทัลตัวหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือ รัวชัตเตอร์ใส่ชายหนุ่มคนนั้น เขากดปุ่มถ่ายติดต่อกันหลายรูป บรรยายกายภายในร้านเสียงดังวุ่นวาย ส่วนชายหนุ่มคนนั้นก็จ้องอยู่ในโลกไซเบอร์จึงไม่รู้สึกรู้สิดูใดๆ

สายตาของเจ้าของร้านร่างอ้วนมองสลับไปมาระหว่างไอ้หนูนั้นกับเจิ้งหัวหมิง จับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไอ้หนูนี้เป็นตัวดึงดูดตำรวจเข้ามา บุคคลที่สร้างปัญหาเช่นนี้วันหน้าคงไม่สะดวกจะต้อนรับอีกแล้ว แม้เขาจะนับเป็นลูกค้าขาประจำรายหนึ่งของร้านก็ตามที

เจิ้งหัวหมิงคล้ายกับจับความคิดของเจ้าของร้านร่างอ้วนได้ เขาพลันหันมากำชับคำหนึ่ง “ฉันจะกลับเดี๋ยวนี้แล้ว...คุณอย่าได้ทำอะไรให้คนคนนั้นรู้ตัว ให้เขาเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

เจ้าของร้านร่างอ้วนพยักหน้าอย่างเสียมิได้...ตำรวจคนนั้นชมเขาไว้โดยสิ้นเชิง

กล้องถ่ายรูปดิจิทัลพลันส่งเสียงดัง “ติ๊ด” เจ้าของของมันตรวจดูเล็กน้อยก็พบว่าหน่วยความจำเต็มเสียแล้ว

เจิ้งหัวหึงถอนหายใจเบาๆ คล้ายกับทำภารกิจบางอย่างเสร็จสิ้น แต่ในขณะเดียวกันก็แสดงสีหน้าหนักใจ

ตลอดครึ่งเดือนมานี้รอยเท้าของเขาย่ำผ่านร้านเน็ตหัวเมือง ถ่ายรูปเป้าหมายหลายสิบคนเป็นจำนวนสามร้อยกว่ารูปแล้ว เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าการกระทำเช่นนี้จะมีความหมายหรือไม่

อย่างไรก็ตาม แวะไปเยี่ยมเยียนคนคนนั้นสักหน่อยละกัน...สิบแปดปีแล้ว ไม่รู้เขาจะยังจำฉันได้หรือเปล่า

เจิ้งหัวหึงนึกแล้วก็ก้าวเท้าออกจากร้านเน็ตจากไปอย่างปุบปับ เฉากเซ่นขามา

สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดเม็ดฝนสองสามเม็ดตกกระทบต้นคอ หยดน้ำเยียบเย็นสะท้อนรับกันกับความรู้สึกหนาวเหน็บในจิตใจ ทำให้เจิ้งหัวหึงอดสั่นเทิ้มขึ้นมาไม่ได้

นี่จะเป็นการเริ่มต้นครั้งใหม่หรือเปล่านะ หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นแท้ที่จริงยังไม่เคยจบลงเลย

...

เวลา 20.07 น.

เจิ้งหัวหึงใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะหาสถานที่แห่งนั้นพบท้องฟ้าก็มีตีสนิหเสียแล้ว ที่นี้เป็นเขตบ้านชั้นเดียวที่เก่าชอมช่อ ตรอกซอยคับแคบไฟส่องถนนที่สภาพโกลัฟงอยู่รอบร่อสองแสงสลัวในอากาศที่คลุ้งไปด้วยกลิ่นสาบชื้นชวนให้อึดอัด

ขณะที่ถัดออกไปเพียงร้อยเมตรคือย่านพาณิชยที่คึกคักในเมืองหลวงของมณฑล ที่นั่นแสงสีสว่างโร่ ผู้คนจับกลุ่มกันตามภัตตาคารหรู ห้างสรรพสินค้าและผับบาร์ ตี๋มด่ำกับชีวิตยามราตรีที่คละเคล้าด้วยสุราเมรัยเมื่อเทียบกันแล้วสถานที่ที่เจิ้งหัวหึงยืนอยู่กลับกลายเป็นมุมที่ถูกสังคมเมืองแห่งใหม่หลงลืมไปโดยสิ้นเชิง

ฝนยังไม่หยุดตก บนพื้นในซอยมีน้ำสกปรกขังอยู่ทั่ว แต่เจ้าพนักงาน
รักษากลางคนผู้นี้กลับไม่แยแส เขาย่ำเท้าฝ่าพื้นแข็งน้ำมุงตรงไปยังหน้าบ้านเดี่ยว
หลังหนึ่ง เมื่อตรวจสอบเลขที่บ้านแล้วก็ยื่นมือออกไปเคาะประตูไม้เบาๆ
สองที

“ใครนะ” เสียงแหบแห้งเล็ดลอดออกมาจากในตัวบ้าน แม้จะเค้น
พลังเต็มที่แล้ว แต่เสียงของผู้พูดที่เปล่งออกมาก็ยังมีจำกัด ทว่าเสียงนี้
กลับแสนจะบาดโสตประสาท คล้ายพุ่งมาเสียดสีตรงๆ กับแก้วหูของเจิ้ง
ห่าวหมิง ทำให้หนังศีรษะของเขาชาเป็นระลอก เมื่อครุ่นคิดครุ่นหนึ่งเขาก็
ตอบกลับไปหนึ่งคำว่า

“ผมเป็นตำรวจ”

เสียงเคลื่อนไหวเบาๆ พร้อมกับการเฝ้ารอที่ลึนระทึก จากนั้นประตู
ไม้ก็เปิดจากด้านใน อาศัยแสงสลัวจากในตัวบ้าน เจิ้งห่าวหมิงมองเห็นเงา
ร่างหนึ่งประจูดูผิวสางปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้า

แม้จะเตรียมใจไว้แล้วแต่กลิ่นเนื้อมันไบหน้าของเจิ้งห่าวหมิงก็ยัง
กระตุกสองทีโดยไม่รู้ตัว ในคำคืนเช่นนี้ ณ สถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้
มี ‘ตัวประหลาด’ เช่นนี้ปรากฏกาย เป็นใครก็ย่อมขวัญหนีดีฝ่อ

ใช่แล้ว นี่เป็น ‘ตัวประหลาด’ ตัวเป็นๆ โดยแท้ ชายคนนั้นหลังค่อม
ศีรษะล้านไร้เส้นผม มีเพียงร่องรอยแผลเป็นสีดำคล้ำ ไบหน้าของเขาเป็น
หลุมๆ รูๆ เหมือนกับดินโคลนที่ถูกย่ำละเซ หาไม่พบผิวหนังสภาพสมบูรณ์
แม้สักกระผีก ส่วนอวัยวะบนไบหน้าของเขานั้นยิ่งชวนสยดสยอง สองตา
ยกเฉียงขึ้น รอบเบ้าตาเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น ปีกจมูกแหวกไปกว่าครึ่ง
เผยให้เห็นรูโปดำมืด ริมฝีปากบนแหวกออกเป็นช่องโหว่เหมือนกระต่าย
มองเห็นฟันสีเหลืองๆ ดำๆ ดูพิกลพิการ

เจิ้งห่าวหมิงสุดหทัยใจเข้าลึก ปรับสภาพอารมณ์ของตนใหม่ จากนั้น
เขาก็เรียกชื่อของ ‘ตัวประหลาด’ นั้นออกมา “หวงเส้าผิง”

มนุษย์ประหลาดน่าสะพรึงที่ชื่อหวงเส้าผิงพลันหันต่าจ้องผู้มาเยือน
ตรงหน้าเขม็งครู่ใหญ่ จากนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ “คุณคือ...
คุณตำรวจจริง?” กล้องเสียงของเขาน่าจะเคยได้รับบาดเจ็บรุนแรง ทำให้

เวลาพูดมีเสียงลมแตกพร่า

เจ้ท้าวหมิงเลิกคิ้วขึ้นทีหนึ่ง ค่อนข้างประหลาดใจ “ไม่นึกว่าคุณจะยังจำผมได้...ตั้งหลายปีแล้วคุณยังจำได้”

“ผมจะลืมลงได้อย่างไร” หวงเส้าผิงกัดฟันเค้นคำพูดประโยคนี้ออกมา เสียงแหบนั้นเสมือนมีพื้นคมของซี่เลื่อยฟุ้งใส่หัวใจของเจ้ท้าวหมิงซ้ำๆ

“ผมก็ไม่ลืม ไม่เคยเลย!” สภาพจิตใจของเจ้ท้าวหมิงคล้ายกับได้รับอิทธิพลจากอีกฝ่าย เสียงของเขาเริ่มสั่นเช่นกัน “ผมจึงมาหาคุณวันนี้”

คนสองคน หนึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ อีกหนึ่งเป็นตัวประหลาด พวกเขาเย็นประจันหน้ากันท่ามกลางคำคืนที่ฝนพรำ ปรายตาของคนทั้งสองเสมือนว่าเยียบเย็นยิ่งกว่าลมฝน เพียงพอสำหรับแช่แข็งราตรีกาล

เนิ่นนานผ่านไป เสียงของตัวประหลาดจึงดังขึ้นทำลายความเงียบ

“เข้ามาสิ” หวงเส้าผิงกล่าวพลางหมุนตัวเดินลึกเข้าไปในตัวบ้าน เขาใช้ไม้เท้าค้ำไปที่ละก้าวอย่างยากลำบาก...ที่ทั้งสองขาของเขาก็พิการเช่นกัน

เจ้ท้าวหมิงเดินตามหลังเจ้าของบ้านอย่างเยียบกริบ เขาเริ่มสำรวจสภาพแวดล้อมรอบตัวภายใต้แสงสลัว ขนาดห้องไม่ใหญ่ พื้นที่ประมาณสิบกว่าตารางเมตร บริเวณข้างประตูกันห้องเล็กๆ ขึ้นมาหนึ่งห้อง มีเตาไฟและหม้อซาม น่าจะเป็นห้องครัว ลึกเข้าไปอีกหน่อยเป็นห้องใช้สอยที่ดูหอมช่อ มีเตียงหนึ่งหลัง โต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้สองสามตัว สิ่งเดียวที่พอจะมีมูลค่าสักหน่อยก็คือทีวีรุ่นเก่าขนาด 21 นิ้ว

เจ้ท้าวหมิงรู้สึกเจ็บปวดในใจ เขานึกภาพออกว่าหวงเส้าผิงต้องทนใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่เช่นนี้อายุหกหรือเจ็ดทศวรรษมานานหลายปีเช่นไร แบกรับความเจ็บปวดและความโดดเดี่ยวอ้างว้างนั้นเอาไว้ได้อย่างไรกัน

เดิมที่เขาไม่ควรเป็นเช่นนี้ เขาควรมีชีวิตที่สุขสบาย แต่ทั้งหมดมีต้นเหตุมาจากความชั่วร้ายเมื่อสิบแปดปีก่อนนั้น และในฐานะเจ้าพนักงานคนหนึ่ง จนถึงบัดนี้ฉันกลับยังหยุดความชั่วร้ายนั้นไม่สำเร็จ...ขณะครุ่นคิดเช่นนี้ เจ้ท้าวหมิงถอนหายใจอย่างตำหนิตนเองเสียอีกหนึ่ง คิ้วของเขาขมวดแน่น ทำให้รอยตีนกาที่หางตาทั้งสองข้างเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

หวงเส้าผิงขยับตัวไปนั่งตรงขอบเตียงแล้วเหลือบดวงตาที่แปลก

ประหลาดขึ้น ตัดเข้าเรื่องว่า “จู่ๆ คุณตำรวจเจิ้งก็มาหา เป็นเพราะได้เบาะแสใหม่ใช่ไหม”

“เรื่องได้เบาะแสนั้นใช่ เพียงแต่...ไม่รู้ว่าเกิดประโยชน์หรือเปล่า” เจิ้งหัวหมิงนั่งลงฟังตรงข้าม เขาหยิบกล้องดิจิทัลกล้องหนึ่งออกมาปรับไปที่โหมดแสดงภาพแล้วส่งให้หวงเส้าผิง “คุณช่วยดูรูปคนพวกนี้หน่อยว่าเจออะไรบ้างไหม”

หวงเส้าผิงชะงักตัวเข้ามาเพ่งตามองดูหน้าจอก้อง แต่เขาก็แสดงสีหน้าผิดหวังออกมาอย่างรวดเร็ว สายหน้ากล่าวว่า “ไม่ใช่ คนพวกนี้ยังเด็กเกินไป เมื่อสิบแปดปีก่อน...ไม่มีทางเป็นพวกเขา”

“ผมรู้...” เจิ้งหัวหมิงเสียวริมฝีปากอย่างท้อแท้ “แต่ผมรอมานานปีขนาดนี้ จนในที่สุดก็เจอเบาะแสนี้ ผมไม่ต้องการมองข้ามมูลเหตุใดๆ ทั้งนั้น คุณช่วยดูให้ละเอียดอีกสักหน่อยเถอะ บางทีต่อให้ไม่ใช่เจ้าตัวในตอนนี้ ก็ยังอาจมีส่วนที่สาวไปถึงกันก็เป็นได้ คุณลองตั้งใจดูอีกหน่อย อย่าได้มองข้ามความรู้สึกอะไรที่น่าสงสัยเลยแม้แต่นิดเดียว!”

“ความรู้สึกยังงี้ละ” หวงเส้าผิงกวาดตามองเจิ้งหัวหมิงแวบหนึ่ง เจิ้งหัวหมิงพูดไม่ออกชั่วขณะ ไม่รู้ควรตอบอย่างไร นั่นสิ ความรู้สึกยังงี้กัน หรือหากไม่ได้เป็นคนคนเดียวกันแต่แรกแล้ว ตนจะขอให้อีกฝ่ายมองหาความรู้สึกแบบไหนกัน ความต้องการนี้เป็นคำร้องขอที่เกินตัวถึงขั้นน่าขบขัน

ยังดีที่หวงเส้าผิงไม่ได้ยึดติดกับคำถามนี้มากเกินไปนัก เขายังคงตรวจดูรูปถ่ายในหน่วยความจำของกล้องที่ละเอียดอย่างละเอียด แต่จนสุดท้าย เขาก็ยังสายหน้า เห็นได้ชัดว่าไม่เกิดประโยชน์

เจิ้งหัวหมิงถอนหายใจอย่างจนตรอกแล้วเก็บกล้องกลับคืน

“คนพวกนี้เป็นใครกันหรือ” อาจเป็นเพราะไม่อยากเห็นอีกฝ่ายเสียกำลังใจเกินไป หวงเส้าผิงจึงเอ่ยถามลอยๆ เหมือนแค่หาเรื่องมาสนทนา

เจิ้งหัวหมิงไม่ได้ตอบ เขาไม่อยากอธิบายมากเกินไป...จะเล่าให้อีกฝ่ายฟังให้มากเรื่องไปทำไม คนคนนี้ได้รู้เรื่องราวใดๆ อยู่แล้ว คดีบาปที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนนั้นเขาเป็นเพียงเหยื่อผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งเท่านั้นเอง

หวงเส้าผิงคล้ายกับล่วงรู้ความคิดของเจิ้งท่าวหมิงพลันซ้ำ “พรีด” ออกมา ไม่รู้เป็นการขำเย้ยตนเองหรือขำเยาะอีกฝ่าย สิ่งที่มาพร้อมกับเสียงหัวเราะนั้นคือริมฝีปากที่เปิดโหว่อยู่แล้วของเขาเผยอขึ้น เผยให้เห็นเหงือกและฟันที่น่าขยะแขยง

“คุณ...คุณควรไปทำศัลยกรรม” เจิ้งท่าวหมิงขมวดคิ้ว คำพูดนี้ค่อนข้างเลียมารยาท เมื่อเขาหลุดปากออกไปก็นึกเสียใจทันที

“ศัลยกรรม?” หวงเส้าผิงแค้นหัวเราะออกมาอย่างยากเย็น “ผมจะเอาเงินมาจากไหน อาศัยเบี้ยสงเคราะห์กับเก็บเศษขยะขายประทังชีวิตมาจนถึงทุกวันนี้ได้ก็ดีเท่าไหนแล้ว”

“ก็ใช่...” เจิ้งท่าวหมิงแสดงสีหน้ากระอักกระอ่วนระคนเห็นใจแต่ก็จนใจจะช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าสังคมนี้เป็นสังคมที่โหดร้ายอยู่แล้ว ผู้พิการที่คิดจะยื่นหัตถ์ยอมเยี่ยงอย่างอย่างยากเย็น สภาอันเลวร้ายของหวงเส้าผิงทำให้เจิ้งท่าวหมิงนึกถึงลูกสาวของตน หัวใจของเขาเจ็บแปลบขึ้นมาเหมือนถูกเข็มแทงอย่างเลี้ยมได้

เจิ้งท่าวหมิงดูนาฬิกาข้อมือ สามทุ่มกว่าแล้ว เขาต้องไปรับลูกสาว... ไม่ว่างานจะยุ่งแค่ไหนเรื่องนี้คือเรื่องที่จะลืมไม่ได้

“รูปถ่าย...คุณได้ดูหมดแล้ว ถ้าเกิดคุณนี่อะไรขึ้นได้ขอให้ติดต่อผม...แล้วก็ ผมอาจจะกลับมาพบคุณอีก”

หวงเส้าผิงไม่พูดอะไร เขาค้ำไม้เท้าขึ้นขึ้นเพื่อแสดงเจตนาส่งแขก

...

สองวันต่อมา

วันที่ 21 ตุลาคม เวลา 10.45 น.

ณ ห้องทำงานผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม แห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมือง A บรรยากาศภายในห้องทำงานเคร่งเครียดจนทุกคนหายใจไม่ทั่วท้อง หานเฮ่า ผู้บังคับการกองสืบสวนฯ ตบโต๊ะยืนขึ้น ดวงตาของเขาแทบถลน ตะคอกถามว่า “ว่ายังไงนะ คุณพูดใหม่สิ”

อินเจียน เจ้าหน้าที่ตำรวจกองสืบสวนอาชญากรรมที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม
 เตี้ยกว่าท่านผู้บังคับการร่างใหญ่คนนี้ถึงหนึ่งช่วงหัว เขาขบริมฝีปากอย่าง
 ห้วนเกรงเล็กน้อยครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดด้วยเสียงเศร้าใจความยำเกรงว่า
 “สน.หนานเจิงเพิ่งโทรศัพท์มาแจ้งว่าอาจารย์เจิ้งท้าวหมิง...ถูกฆ่าตายครับ”

หานเฮ่าแนใจว่าตนไม่ได้ฟังผิด กล้ามเนื้อใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว
 รุกถามต่อไปว่า “เรื่องเป็นยังไง” แม้เขาจะใจลดเสียง แต่ความคับแค้น
 และเจ็บปวดที่บีบอัดอยู่ในถ้อยวาจาก็ยังชวนให้ผู้ที่ได้ยินต้องสั่นสะท้าน

อินเจียนรีบควบคุมสติ “เจ้าพนักงานจาก สน.หนานเจิงได้รับแจ้ง
 เมื่อสิบนาทีก่อนว่าเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นในห้องที่ จากนั้นท่านาตี เจ้าหน้าที่
 ตำรวจชุดแรกก็ไปถึงที่เกิดเหตุ ปรากฏว่าผู้ตายคืออาจารย์เจิ้ง นายตำรวจ
 จากกองของเรา พวกเขาจึงรีบโทร.มาแจ้งเรื่อง...ส่วนความคืบหน้ายังอยู่
 ระหว่างการติดตามครับ”

“ไปที่เกิดเหตุเดี๋ยวนี้!” หานเฮ่าสวมเสื้อนอกก้าวเท้าออกจากห้อง
 ทำงาน อินเจียนวิ่งสองก้าวตามมาพูดกับเขาจากด้านหลังว่า “ผู้การครับ
 ยังมีความพิเศษอีกอย่าง...คนที่แจ้งความก็เป็นตำรวจเหมือนกันครับ”

“อ้อ” หานเฮ่าไม่ได้ชะลอฝีเท้า “เป็นเจ้าหน้าที่ของ สน.หนานเจิง
 หรือ”

“ไม่ใช่ครับ เขาอ้างว่าเป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมือง
 หลงโจว”

“เมืองหลงโจว?” หานเฮ่าขมวดคิ้ว หลงโจวไม่ได้อยู่ในเขตปกครอง
 ของเมืองหลงมณฑล แล้วอยู่ๆ ไฉนมันโผล่มาในพื้นที่ของฉันท้าไม่

แต่ความสงสัยก็เพียงแว่บผ่าน ขณะนี้เขาไม่มีเวลาว่างพอให้
 ขบคิดคำถามอันไร้ต้นสายปลายเหตุเช่นนี้ เขาต้องรีบเตรียมความพร้อม
 เพื่อสืบคดี ระหว่างเดินทางจากห้องทำงานไปที่รถ หานเฮ่าได้โทรศัพท์ตามตัว
 แพทย์นิติเวชมียอดที่สุดของกอง ตามตัวผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจพิสูจน์
 หลักฐานที่เก่งที่สุดของกอง และโทร.ตามหน่วยไล่ล่าฝีมือดีที่สุดของกอง
 ให้เร่งรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุในทันที

ข่าวการตายของเจิ้งท้าวหมิงเสมือนจุดชนวนระเบิด ก่อให้เกิดคลื่น

ลูกใหญ่ขึ้นในสายงานรักษาความปลอดภัยสาธารณะทั่วเมือง A ขึ้นทันที ไม่เพียงเพราะเขามีสถานะเป็นเจ้าพนักงานเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะเกียรติยศ และชื่อเสียงความนิยมที่เขาสั่งสมมาตลอดระยะเวลาเกือบสามสิบปีในอายุราชการ

เจ้ท้าวหมิงอายุสี่สิบแปดปี เข้าประจำการกองสืบสวนอาชญากรรมแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมือง A ตั้งแต่อายุยี่สิบสาม ความเก่งกาจเริ่มฉายแววนับแต่ตอนนั้น คลีคลายคดีใหญ่ๆ และคดีพิศวงได้อย่างต่อเนื่อง จับตัวจอมวายร้ายได้คามือหลายสิบคน ถึงแม้ด้วยข้อจำกัดทางวุฒิการศึกษาทำให้มีโอกาสเลื่อนขั้นน้อย แต่สำหรับภายในกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะด้วยตนเองแล้ว เขาเป็นบุคคลดีเด่นระดับตำนานมาเนิ่นนาน ช่วงระยะสองปีมานี้ เนื่องจากวัยที่เพิ่มขึ้น เขาค่อยๆ ถอยออกมาจากทัพหน้า แต่พวกเด็กเข้าใหม่ในกองทุกคนมีใครบ้างไม่ได้ไต่ระดับขึ้นมาจากการจับมือสอนของเขา พูดอย่างไม่เกินจริง เจ้ท้าวหมิงก็คือสัญลักษณ์แห่งกองสืบสวนอาชญากรรมเมือง A แม้กระทั่งคนเจ้าอารมณ์อย่างผู้บังคับการห่านเฮ่า เมื่ออยู่ต่อหน้าเขายังต้องเรียกเขาว่า ‘อาจารย์’ อย่างนอบน้อม

การที่บุคคลสำคัญระดับนี้ถูกฆาตกรรม แทบเป็นการจ้วงมิดเข้าไปหัวใจของตำรวจทุกคน สำหรับห่านเฮ่า บาดแผลนี้สาหัสกว่าใคร และบังเอิญว่าผู้บังคับการกองสืบสวนฯผู้นี้มีอารมณ์ร้อนร้ายที่สุด ย่อมไม่ปล่อยให้หมีเม็ดทรายมาระคายเคืองอยู่ในดวงตาอย่างเด็ดขาด เขาจึงแอบกัดฟันสาบาน ไม่ว่าฆาตกรจะเป็นใคร เขาจะต้องจับมันมารับโทษทัณฑ์ที่สาหัสที่สุดให้จงได้

“เร็ว! เร็ว!” เมื่อขึ้นรถตำรวจ ห่านเฮ่าก็ส่งเสียงเร่งคนขับทันที รถเก๋งคันเล็กสีน้ำเงินสลบขาวเปิดเสียงไซเรนพุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ขบวนขึ้นทางหลวงเลี่ยงเมืองด้วยความเร็วเกือบหนึ่งร้อยไมล์ต่อชั่วโมง รถราบนท้องถนนต่างพากันหลีกทาง ส่วนผู้คนข้างทางต่างซุบซิบพูดคุยกันว่าไม่รู้เกิดคดีร้ายแรงน่าสะพรึงอะไรขึ้น

เมื่อสองปีก่อนเจ้ท้าวหมิงซื้อห้องชุดห้องหนึ่งไว้ในตัวเมือง หลังจาก

ย้ายครอบครัวไปอยู่บ้านใหม่แล้ว หอพักเก่าที่ทางกองให้ไว้ก็ปล่อยว่าง แต่เขาไม่ได้ทิ้งร้างที่พักเก่าไว้อย่างไร บางครั้งเมื่อสืบทอดจินตนาการ เจิ้งท้าวหมิงก็จะกลับมาพักค้างคืนที่นี้ ประการหนึ่งคือที่นี่มีเพื่อนร่วมงานมากมายอยู่รายรอบ สะดวกแก่การประสานงานหรือออกปฏิบัติการร่วมกัน ขณะเดียวกันก็ช่วยไม่ให้รบกวนลูกเมียที่กำลังหลับสนิท พอานเข้าที่พักเก่าแห่งนี้ก็กลายเป็นเสมือน ‘ห้องทำงานที่สอง’ ของเขาไปแล้ว

จากรายงานของ สน.หนานเฉิง สถานที่ที่เจิ้งท้าวหมิงเสียชีวิตก็คือที่นี่ สถานที่แห่งนี้ยังไม่ไกลจากกองบัญชาการอยู่แล้ว มิหนำซ้ำพวกหนานเฮ้ายังเหยียบสุดคันเร่งมาตลอดทาง พวกเขาจึงรู้ตมาถึงที่เกิดเหตุภายในเวลาไม่ถึงสิบนาที

เขตที่พักอาศัยละแวกนี้เป็นอาคารทรงเตี้ยมีโครงสร้างเป็นคอนกรีตผสมอิฐแบบยุคเก่า ห้องพักของเจิ้งท้าวหมิงอยู่บนชั้นสามของอาคาร หมายเลขเจ็ด หนานเฮ้าไม่รอให้รถตำรวจจอดนิ่งก็พลันเปิดประตูลงไปก่อน เขาวิ่งอย่างเร็วเข้าไปในตัวอาคาร ด้านหน้าประตูอาคารที่เกิดเหตุมีตำรวจหนุ่มหนึ่งนายยืนเฝ้าอยู่ เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่จากกองบังคับการมาถึงก็รีบหลีกทางให้พร้อมทำความเคารพ

หนานเฮ้าพาลูกน้องเดินขึ้นบันไดมาถึงชั้นสาม กลับพบว่าข้างนอกห้องพักของเจิ้งท้าวหมิงมีตำรวจอีกสองนายยืนเฝ้าอยู่ ตำรวจทั้งสองนายนี้ต่างก็รู้จักหนานเฮ้า พวกเขากล่าวคำทักทายอย่างนอนน้อม “ผู้การหนานมาถึงแล้วหรือครับ”

“ทำไมพวกคุณถึงมายืนอยู่ข้างนอก” หนานเฮ้าหน้าบึ้งขึ้นเสียงถามอย่างใจร้อน “สถานการณ์เป็นยังไง”

ตำรวจหนุ่มทั้งสองทำหน้าหนักใจ คนหนึ่งส่ายหน้า “เรื่องนั้น... ไม่แน่ใจครับ คนคนนั้นไม่อนุญาตให้พวกเราเข้าไป เขายอมให้พวกเราเฝ้าอยู่แค่ด้านนอกนี่เท่านั้น”

รายงานของตำรวจหนุ่มเป็นความจริง ภายหลังได้รับคำสั่งจากศูนย์บัญชาการ 110 พวกเขาจึงเร่งรู้ตมาถึงที่เกิดเหตุทันที แต่ผู้แจ้งความกลับไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปใกล้ที่เกิดเหตุ มิหนำซ้ำอีกฝ่ายยังแสดงตัวว่าเป็น

ผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมด้วย พวกเขาถึงงุนงงหนัก ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายมาสืบคดีนี้โดยเฉพาะหรือเปล่า จึงจำใจยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูพลางโทรแจ้งกองสืบสวนอาชญากรรมประจำกองบังคับการเมืองมณฑล

หานเฮ่ายอมไม่รู้รายละเอียดเหล่านี้ แม้รู้สึกสงสัยแต่เขาไม่จำเป็นต้องซักไซ้ไล่เลียง เพราะเพียงแค่ว่าตรงเข้าไปภายในห้องตรวจสอบสถานการณ์ด้วยตนเองก็จะได้รู้แล้ว

ที่นี่เป็นห้องชุดขนาดสองคูหา เมื่อก้าวเข้าประตู ซ้ายมือเป็นห้องรับแขก ขวามือเป็นห้องครัว ร่างของเจิ้งหัวหมิงนอนหงายอยู่บนพื้นห้องรับแขก มีเลือดกองโตไหลออกมาจากลำคอ เขาเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว ชายอีกคนหนึ่งหันหลังให้ประตูห้อง ঢุกเข้าข้างเดียวอยู่ข้างตัวผู้ตาย เพ่งมองมิดตำครวเล่่มหนึ่งที่ตกอยู่บนพื้น เนื่องจากเป็นตึกยุคเก่า ระบบระบายอากาศภายในตัวห้องไม่ค่อยดีนัก ภายในห้องโถงจึงเหม็นคูลุ้งไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

หานเฮ่าหยุดฝีเท้าลงไม่ไกลจากประตู ขมวดคิ้วถามว่า “คุณเป็นใคร” ในขณะเดียวกันอันเจี้ยนก็ก้าวเข้ามาข้างในห้องโดยยืนค้ำกันอยู่ด้านหลัง

ขณะเดียวกับที่หานเฮ่าเอ่ยถาม ชายแปลกหน้าคนนั้นก็หันกลับมาอายุของเขาราวสามสิบถึงสี่สิบปี รูปร่างผอม คิ้วเข้ม ผมหดตรง ดวงตาทั้งสองแม้ไม่นับว่าโตแต่มีประกายเฉียบคมยิ่ง

ชายผู้นั้นเมื่อเห็นพวกหานเฮ่า มือซ้ายก็ส่งสัญญาณมือบอกว่าอย่าเข้ามาใกล้ ขณะเดียวกันมือขวาก็ล้วงกระเป๋าสลึง โยนกระเป๋าสลึงประจำตัวมาให้พร้อมแนะนำตัวเอง “ผมชื่อหลวเฟย จากกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองหลงโจว”

หานเฮ่ารับกระเป๋าสลึงประจำตัวที่ลอยมาอย่างแม่นยำ เปิดดูเล็กน้อยแล้วส่งมันต่อให้อันเจี้ยนพร้อมกับลดเสียงลงออกคำสั่งว่า “ส่งให้ฝ่ายฐานข้อมูลไปตรวจสอบดู”

ใบหูของหลวเฟยขยับเล็กน้อยคล้ายกับได้ยินเสียงสั่งการของหานเฮ่า เขาพิจารณาคนทั้งสองพลางถามว่า “พวกคุณมาจากกองสืบสวนอาชญากรรมหรือ”

อินเจียนชี้ไปทางห่านเฮ่า “นี่คือท่านผู้การห่าน ผู้บังคับการของหน่วยเรา”

หลัวเฟยพยักหน้า “ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นพวกคุณก็น่าจะมีความรู้เบื้องต้นเรื่องการตรวจสอบที่เกิดเหตุกันได้อยู่แล้ว ถ้าพวกคุณต้องการเข้าไปใกล้ผู้ตายขอให้ระวังด้วย อย่าได้ทำลายหลักฐานใดๆ ที่อาจตกค้างอยู่ในที่เกิดเหตุ”

สีหน้าห่านเฮ่าจมดิ่งลงเหมือนน้ำลึก เขาโบกมือไล่อินเจียนหมายความว่าให้ถอยออกไปก่อน อินเจียนลอบส่ายหน้า เขารู้นิสัยความทะนงตนของผู้บังคับบัญชาดี คำพูดของหลัวเฟยแม้จะไม่ตั้งใจแต่ได้ก้าวล่วงข้อห้ามสำคัญเข้าอย่างจัง บวกกับการเสียชีวิตของเจิ้งหัวหมิงซึ่งทำให้หัวหน้าของเขาโกรธแค้นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คราวนี้รับรองได้ว่าจะไม่มีสีหน้าที่ดีให้อีกฝ่ายเห็นอย่างแน่นอน

เป็นไปตามคาด อินเจียนเพิ่งก้าวพ้นจากประตูห้องก็ได้ยินเสียงของห่านเฮ่าแผดดังขึ้นจากข้างใน “ผู้การหลัว คุณมาที่นี่ได้ยังไง” น้ำเสียงของเขาแข็งกระด้างคุกรุ่นด้วยเจตนาไต่สวน

หลัวเฟยชะงักเล็กน้อย เขาเองก็สัมผัสได้ถึงลางไม่ดี ถึงคำพูดและพฤติกรรมของตนเมื่อครู่นับเป็นการเสียมารยาทจริง ๆ จึงรีบยืนยันขึ้นอธิบายว่า “อ้อ คือผม...ต้องการมาพบคุณตำรวจเจิ้งด้วยธุระส่วนตัว แต่ไม่นึกว่าคุณตำรวจเจิ้งจะ...”

“เออละ ในเมื่อคุณมาด้วยธุระส่วนตัวก็ขอเชิญคุณออกไปจากที่เกิดเหตุด้วย” ไม่รอให้หลัวเฟยพูดจบ ห่านเฮ่าก็พูดขัดคออีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ส่วนเรื่องลำดับเหตุการณ์ขอให้คุณไปพบนายตำรวจคนเมื่อครู่ เขาจะเป็นผู้บันทึกคำให้การของคุณเอง”

หลัวเฟยหรีตามองไปยังบุรุษร่างยักษ์ที่อยู่ถัดไปไม่กี่กลคนี่ อีกฝ่ายก็จ้องกลับอย่างดูดนไม่มีท่าทีประนีประนอม ในขณะเดียวกันด้านนอกก็มีเสียงเอะอะดังขึ้นมา มีชายอีกสองสามคนเดินเข้ามาในห้อง ดูจากเครื่องแบบและเครื่องมืออุปกรณ์ที่นำมาน่าจะเป็นแพทย์นิติเวชและเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน

“คุณรีบไปจากที่นี่ซะ อย่ารบกวนการทำงานของพวกเรา” หานเฮ่า
เร่งซ้ำเสียงเย็นชา

หลัวเฟยถอนหายใจเฮือกหนึ่งอย่างจั้นใจ เขย่งเท้าก้าวออกจาก
สถานที่เกิดเหตุมาถึงตรงหน้าพวกหานเฮ่า

“ผมพบเบาะแสบางอย่างแล้ว บางที่เราควรแลกเปลี่ยนความเห็นกัน
นิดหน่อย” หลัวเฟยกล่าวกับหานเฮ่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่จำเป็น นี่ไม่ใช่หน้าที่ของคุณ ตอนนี้สถานะของคุณคือผู้
แจ้งความ คุณต้องให้ความร่วมมือในการให้ปากคำกับทางเรา คุณเอง
ก็สังกัดกองสืบสวนอาชญากรรม น่าจะมีความรู้เบื้องต้นเรื่องระเบียบขั้นตอน
การสืบคดีพวกนี้ดี” เห็นได้ชัดว่าหานเฮ่าใช้โอกาสนี้ย้อนถ้อยคำลวงเกิน
เมื่อครู่คืนไล่ทั้งยวง

หลัวเฟยอ้าปากอย่างกระอักกระอ่วน อยากจะพูดอะไรเพื่อผ่อน-
คลายบรรยากาศแต่ก็พูดไม่ออก ขณะกำลังอึดอัดนั่นเอง อิ่นเจี้ยนก็ชะงัก
ตัวเข้ามาทางประตูเอ่ยทักว่า “คุณตำรวจหลัวครับ เชิญทางนี้ด้วยครับ”
ท่าทีของเขาเป็นมิตรกว่าหานเฮ่ามาก นับเป็นการให้บันไดลงแก่หลัวเฟย
ฝ่ายหลังพยักหน้าตอบรับน้ำใจแล้วเดินออกไปนอกห้องอย่างจั้นใจ

หานเฮ่ามองดูหลัวเฟยออกไปจากห้องด้วยสายตาเย็นชา จากนั้น
จึงเริ่มนำทีมลงมือตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

ภายนอกห้อง อิ่นเจี้ยนนำหลัวเฟยมายังห้วมุมอาคาร พูดด้วย
น้ำเสียงเจือคำขอโทษ “นี่เป็นระเบียบขั้นตอนการทำงานของหน่วยเรา
คุณอย่าถือสาเลยนะครับ...ที่นี้รบกวนคุณช่วยบอกเล่าลำดับเหตุการณ์
ตอนมาถึงที่เกิดเหตุให้ฟังด้วยครับ” เขาพูดพลางหยิบปากกาและสมุด
บันทึกขึ้นมา ส่วนหลัวเฟยก็ฉวยโอกาสนี้สำรวจอีกฝ่าย เจ้าหนูนี้สีหน้า
เป็นมิตร พูดจาดี น่าจะเป็นคนที่สื่อสารได้ง่าย

ใต้ตึกมีเสียงไซเรนของรถตำรวจดังขึ้น หลัวเฟยชะงักหันมองไป
นอกกระเบื้องแวบหนึ่ง ที่แกกำลังเสริมของกองสืบสวนเดินทางมาถึงกันแล้ว

“เออละ เรื่องลำดับเหตุการณ์เรามีเวลาให้เล่าถมเถ แต่ตอนนี้มีธุระ
ที่สำคัญกว่ามากเรื่องหนึ่ง...” หลัวเฟยกวักมือเรียกอิ่นเจี้ยน สายตายังคง

จับจ้องพวกตำรวจใต้ตึกที่เพิ่งเดินทางมาถึง “คุณมีอำนาจสั่งการกำลังตำรวจพวกนี้ไหม”

อินเจียนส่ายหน้าทันที “ผู้บังคับบัญชาของพวกผมอยู่ที่นี้ ผมจะกล้าออกคำสั่งโดยพลการได้อย่างไร”

“งั้นก็ไปบอกผู้บังคับบัญชาของคุณให้รีบกระจายกำลังออกไปให้ทั่วเมือง ตามหาตัวชายผู้ต้องสงสัยคนหนึ่ง รูปพรรณคือรูปร่างค่อนข้างผอม ส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบเซนติเมตร น่าจะมีแผลมีดบาดบริเวณมือ เขาอาจเคลื่อนไหวอยู่ใกล้กับสถานที่เกิดเหตุเมื่อคืนนี้ในช่วงระหว่างห้าทุ่มถึงตีสอง” หลัวเฟยจ้องมองอินเจียนด้วยดวงตาเป็นประกาย จังหวะการพูดของเขาแม้จะเร่งเร็ว แต่เนื้อหาใจความกระชับ สื่อสารชัดเจน ไม่สับสน

อินเจียนได้แต่เพียงส่ายหน้าอีกครั้ง “ไม่ได้หรอกครับ หัวหน้าของผมไม่มีทางเชื่อคำพูดคุณ”

หลัวเฟยอดขมวดคิ้วไม่ได้ “พวกคุณควรเชื่อผม” เขาเน้นน้ำเสียงอย่างมีพลัง แสดงความเชื่อมั่นอย่างมีอาจเคลือบแคลง ลักษณะท่าทางของเขาทำให้อินเจียนลังเล ฝ่ายหลังชะงักเล็กน้อยคล้ายกับทวนหัว แต่สุดท้ายยังคงพูดพร่ำมรื่อยยิ้มลำบากใจ “ขอโทษนะครับ...คุณอาจไม่เข้าใจตอนนี้ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะเชื่อหรือไม่เชื่อคุณ...ปัญหาอยู่ที่...สำหรับเมืองนี้คุณต้องทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาของผม ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาของผมทำตามคำสั่งคุณ”

หลัวเฟยเงยบกริบอย่างจนปัญญา เห็นได้ชัดว่าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมแห่งหนคนนั้นได้สร้างบารมีอันมีอาจอันคลอนไต่ในใจของลูกน้องไว้ ในฐานะเช่นนี้ทำให้ ‘คนนอก’ อย่างตนยากจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็น และพฤติกรรมล่วงเกินโดยไม่เจตนา ก่อนหน้าก็ยิ่งทำให้การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายเกิดอุปสรรคที่ก้าวข้ามลำบาก

ผ่านไปครู่หนึ่ง หลัวเฟยจึงได้แต่เพียงถอนหายใจแล้วทำตามที่ยกฝ่ายต้องการ

“ก็ได้ งั้นคุณก็บันทึกปากคำของผมไป...” เขาเริ่มบรรยายลำดับการพบเจอสถานที่เกิดเหตุ “ผมมีเหตุผลส่วนตัวนิดหน่อยให้ต้องมาขอพบ

คุณตำรวจแจ้ง เมื่อเช้าเวลาเก้าโมงห้าสิบสองนาฬิกาผมโทร.ไปที่ห้องทำงานของคุณแจ้งแต่เขาไม่อยู่ เพื่อนร่วมงานของพวกคุณ...คนหนุ่มแซ่ซุนคนหนึ่งได้บอกช่องทางการติดต่อคุณตำรวจแจ้งอีกทาง ผมได้โทร.เข้ามือถือคุณแจ้งแต่ไม่มีคนรับสาย ต่อมาผมทราบจากคนที่บ้านของเขาว่าเขาอาจอยู่ที่นั่นเวลานี้อาสาสมัครสามสิบเจ็ดคนที่ผมก็มาถึงที่นี่ ตอนนั้นประตูเปิดแง้มอยู่ก่อนแล้ว ผมเคาะเรียก ไม่มีคนตอบรับ แต่ข้างในมีกลิ่นคาวเลือดเมื่อเข้าไปก็พบที่เกิดเหตุ จากนั้นผมก็โทร.เข้าไปแจ้งเหตุที่ 110 และลงมือตรวจสอบไปพร้อมๆ กัน เวลาสิบโมงสี่สิบสี่นาทีเจ้าพนักงานจาก สน.ทองที่มาถึง แต่เพื่อปกป้องสถานที่เกิดเหตุ ผมไม่ให้พวกเขาเข้าห้อง เวลาสิบโมงห้าสิบห้าพวกคุณมาถึง”

คำให้การของหลัวเฟยสั้นกระชับแต่บอกเล่าลำดับเหตุการณ์อย่างกระฉ่ง ระบุช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องชัดเจน อินเจียนบันทึกเป็นข้อๆ ไปโดยละเอียด รู้สึกเหมือนแทบไม่มีคำถามอะไรให้ถามเพิ่มเติมแล้ว เขาคิดสักครู๋จึงเอ่ยถามคำถามที่เกี่ยวข้องอีกเรื่องว่า “คุณรู้จักกับอาจารย์เจิ้งหรือครับ”

หลัวเฟยส่ายหน้า “เปล่า”

คำตอบนี้ผิดความคาดหมายอินเจียนมาก เขาหรีดถามต่ออย่างแปลกใจ “แล้วคุณมีธุระส่วนตัวให้ต้องการพบเขาได้ยังไง”

หลัวเฟยนิ่งเงียบครู่หนึ่ง “เป็นเรื่องของคดีคดีหนึ่งที่คุณตำรวจแจ้งรับผิดชอบ”

“เรื่องคดี?” อินเจียนเงาจมูก เขาร้อง “อ้อ” แล้วกล่าวต่อไปว่า “ฉันควรนับเป็นธุระเรื่องงานสิ”

“เรื่องส่วนตัว”

“เรื่องส่วนตัว?” อินเจียนเริ่มไม่เข้าใจ นายตำรวจคนหนึ่งต้องการพบนายตำรวจอีกคนหนึ่งเรื่องคดีจะเป็นเรื่องส่วนตัวได้ยังไง

สำหรับข้อซักถามนี้ หลัวเฟยแตกต่างไปจากบุคลิกเฉียบขาดในตอนต้น เขาเงิบงันไปนานก่อนจะกล่าวเสียงลอยๆ ขึ้นว่า “มันเป็นคดีเก่าเมื่อสิบแปดปีก่อน ตอนนั้นผมยังไม่ได้เป็นตำรวจ...ผมเป็นหนึ่งในบุคคล

ที่เกี่ยวข้องกับคดี...ดังนั้นจึงไม่นับเป็นเรื่องงาน ผมมาพบคุณเจิ้งในนามส่วนตัว...”

คดีเมื่อสิบแปดปีก่อน? อินเจียนไม่มีความสนใจใคร่รู้มากนัก เขาแบ่ปากพูดว่า “เรื่องมหานาฬิกาเลขนาตนั้นไปคุ้มมันขึ้นมาอีกทำไม ช่างเถอะอย่าไปพูดถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเลย...อืม คุณช่วยบรรยายสถานที่เกิดเหตุตามที่คุณเห็นตอนมาถึงดีกว่า”

“ไม่เกี่ยวข้องกันหรือ” หลัวเฟยตาเป็นประกาย “มันก็ไม่แนหรือกนะ...” น้ำเสียงของเขาเย็นเยียบลงฉับพลัน แผลงเร้นด้วยโอหนาวเหน็บบรรยายกาศขณะนั้นเคร่งเครียดขึ้นทันที

อินเจียนขยับถอยไปข้างหลังเพราะสายตาเยียบเย็นของหลัวเฟยโดยไม่รู้ตัว หลังจากถูกกดทับด้วยบรรยากาศตึงเครียด เขาจึงถามขึ้นอย่างลังเล “คุณหมายความว่า การตายของอาจารย์เจิ้งเกี่ยวข้องกับคดีนั้น? มันเป็นคดีอะไรหรือครับ”

หลัวเฟยมองเห็นความตึงเครียดของอีกฝ่าย...ภายใต้สภาพจิตใจเช่นนี้ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร เขาถอนหายใจเบาๆ ตำหนิตัวเองที่ปล่อยใ้บรรยากาศอยู่นอกเหนือความควบคุม ผ่านไปตั้งสิบแปดปีแล้ว ไม่รู้ผ่านมรสุมชีวิตมามากน้อยเท่าไร แต่เมื่อใดที่คิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมา ตนก็ยังรู้สึกหนักอึ้งประหนึ่งแบกขุนเขาเอาไว้ไม่อาจปล่อยวาง

หลัวเฟยสูดลมหายใจลึกๆ สองสามครั้ง เริ่มจากทำให้ตัวเองผ่อนคลาย จากนั้นเขาก็ย้อนถามกลับไปอย่างเป็นธรรมชาติว่า “คุณเข้าประจำกองสืบสวนอาชญากรรมมานานแค่ไหนแล้ว”

“ยังไม่ถึงสองปีครับ” ชายหนุ่มตอบตามจริง

“จบจากวิทยาลัยตำรวจ?”

“ใช่ครับ...วิทยาลัยตำรวจมณฑล สาขาสืบสวนอาชญากรรม”

“ถ้าอย่างนั้นผมนับเป็นรุ่นพี่ของคุณ” หลัวเฟยมองชายหนุ่มยิ้มๆ ประกายตาสุกใส “ผมก็จบจากที่นั่นเหมือนกัน วิทยาลัยตำรวจมณฑล สาขาสืบสวนอาชญากรรม อืม...ตอนนี้หวงเหว่ยเป็นอาจารย์ที่คณะอยู่สินะ”

“ใช่ครับ!” ชายหนุ่มพยักหน้ารัวๆ “อาจารย์หวงเคยสอนวิชาตรวจหา

ลายนิ้วมือกับพวกผม”

“เขาเป็นเพื่อนร่วมห้องผมเอง” หลัวเพยตบไหล่ตำรวจหนุ่มเบาๆ “แล้วก็พวกศาสตราจารย์ในคณะหลายคน ถ้าคุณลองไปถามดูพวกเขาน่าจะจำผมได้หมด”

“อ้อ นึกไม่ถึงจริงๆ ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็นรุ่นพี่ระดับอาวุโสของผมนะสิ!” อิ่นเจียนไม่ปกปิดอารมณ์ตื่นเต้นดีใจแม้แต่หย้อย น้ำเสียงและท่าทางเป็นมิตรขึ้นกว่าเดิมมาก

“เออละ ที่นี้คุณก็น่าจะเชื่อใจผมได้เต็มที่ จะมีปัญหาอะไรไหม” สีน้าของหลัวเพยกลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง “เพราะผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

อิ่นเจียนพยักหน้าทันที แม้จะพบกันครั้งแรก แต่บุรุษตรงหน้าผู้นี้มีแรงดึงดูดที่แปลกประหลาดอย่างหนึ่ง เขาสามารถหลายกำแพงในใจผู้อื่นได้อย่างง่ายดาย ให้ความรู้สึกสนิทชิดเชื้อและน่าเคารพนับถือเยี่ยงพี่ชาย

“ดีมาก” บรรยายากาศการสนทนากลับมาอยู่ในความควบคุมของตนอีกครั้ง หลัวเพยลูบคางอย่างพอใจ มุมปากปรากฏรอยยิ้มสองรอย จากนั้นเขาตัดบทกลับเข้าสู่หัวใจของเรื่อง “เรื่องเกี่ยวกับคดีเมื่อสิบแปดปีก่อน คุณยังไม่มีคำตอบจำเป็นต้องถามถึงในตอนนี้อย่างไร สำหรับตอนนี้ผมมีคำถามอยากถามคุณสองสามข้อ...อืม สองสามวันมานี้คุณตำรวจเจิ้งมีพฤติกรรมผิดปกติอะไรบ้างหรือเปล่า อย่างเช่นคำพูดหรือการกระทำที่แปลกเป็นพิเศษ”

“ผิดปกติอะไรครับ” อิ่นเจียนก้มหน้าคิดครู่หนึ่ง “สองวันมานี้เขาออกไปข้างนอกบ่อยๆ แต่ไม่นับว่าผิดปกติหรอกมั้ง สำหรับเจ้าหน้าที่กองสืบสวนอาชญากรรมอย่างพวกเรา การออกลาดตระเวนเป็นเรื่องปกติที่สุดแล้ว”

“อ้อ งั้นเขาก็กำลังสืบคดีอะไรอยู่สินะ”

อิ่นเจียนส่ายหน้า “ถ้าเรื่องคดีละก็ไม่มี อาจารย์เจิ้งอายุไม่น้อยแล้ว ไม่ได้รับผิดชอบคดีเป็นชิ้นเป็นอัน เขามีหน้าที่วิเคราะห์และให้คำแนะนำมากกว่า แต่นิสัยของเขาถืออยู่เฉยไม่ได้ ต่อให้ไม่มีงานอะไรก็ชอบเตร็ดเตร่

อยู่ข้างนอก คอยสอดส่องสภาพสังคมอะไรทำนองนี้ อ้อ จริงสิ ที่เขาออกไปข้างนอกช่วงสองวันนี้น่าจะไปเตรียมการสอดส่องพฤติกรรมล่วงหน้า”

“คุณรู้ได้อย่างไร” หลัวเพยรู้สึกสนใจคำพูดสุดท้ายของอินเจียน “เขาเคยเล่าให้คุณฟังหรือ”

“เปล่าครับ อาจารย์เจิ้งเป็นคนสันโดษ ไปไหนมาไหนคนเดียวเหมือนไม่ชอบสื่อสารกับใคร ผมสังเกตเห็นเขาช่วงนี้เวลาออกไปไหนจะพกเอากล้องดิจิทัลไปด้วยจึงตีความอย่างนั้น”

“กล้องดิจิทัล?” หลัวเพยเลิกคิ้วขึ้น “กล้องนิคอนสีเงินไซ้ไหม”

“ใช่ ที่กองเรากำลังซื้อพร้อมกันทีเดียวยกกองเป็นยี่ห้อนี้หมด คุณรู้ด้วยหรือ”

“กล้องนั้นตั้งอยู่บนโต๊ะในห้องรับแขก!” หลัวเพยกล่าวพลางหันหน้ามองเข้าไปในห้องที่เกิดเหตุแวบหนึ่ง เห็นได้ว่ามีความใคร่รู้ตอกกล้องนั้น

ตำรวจจากกองสืบสวนสองนายที่มาถึงภายหลังได้รับคำสั่งจากทนายเข้าไยยืนฝ้าอยู่หน้าประตูห้องที่เกิดเหตุสีหน้าถมึงทึง หลัวเพยครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง หากตนคิดจะย้อนกลับเข้าห้องนั้นคงมีความเป็นไปได้น้อยมาก เห็นทีขอความช่วยเหลือจากสหายใหม่ที่เพิ่งคบกันคนนี้จะดีกว่า

“ผมต้องการดูกล้องนั้นตอนนี้เลย!” หลัวเพยลดเสียงต่ำ “อยากให้คุณช่วยหยิบมันออกมาให้หน่อยได้ไหม”

อินเจียนลังเลครุ่นหนึ่ง “ก็ได้...ผมจะลองดู ที่สำคัญคือหัวหน้าของผมจะอนุญาตหรือเปล่า”

หลัวเพยพยักหน้า คงต้องเป็นไปตามนั้น เจ้าหนูคนนี้ถึงอย่างไรก็เป็นผู้บังคับบัญชา ผู้การทนายคนนั้นพูดคุ้ยด้วยยาก และกองสืบสวนอาชญากรรมยังเป็นหน่วยงานที่เคร่งครัดในระเบียบวินัยอยู่แล้ว เขาจะฝืนใจคนอื่นมากเกินไปไม่ได้

แต่อินเจียนก็ไม่ทำให้หลัวเพยผิดหวัง เมื่อเขากลับออกมาจากห้องอีกครั้งในมือก็มีนิคอนสีเงินตัวนั้นถืออยู่ด้วยแล้ว

“ผมกดรูปในกล้องให้คุณดูได้ แต่คุณจะใช้มือสัมผัสกล้องไม่ได้... ผู้การทนายกำชับไว้” อินเจียนสวมถุงมือสีขาวไว้ก่อนแล้ว เขาพูดพลางไขว่

หน้าจอล้างให้หัวเพยดู

หลังการกดปุ่มควบคุมรูปถ่ายก็ปรากฏขึ้นและเลื่อนไปเรื่อย ๆ ตามลำดับ หัวเพยดูรูปอย่างตั้งใจ บางครั้งเขาจะขอให้อีกฝ่ายหยุด ส่วนเขาขมวดคิ้วครุ่นคิดเคร่งเครียดครู่หนึ่ง บางครั้งเขาจะหยิบสมุดโน้ตและปากกาที่พกติดตัวจดบันทึกบางอย่างลงไป ดูอยู่เช่นนี้ถึงครึ่งชั่วโมงเต็ม เขาจึงดูรูปถ่ายในหน่วยความจำของกล้องทั้งสามร้อยกว่ารูปครบ

“อาละ” หัวเพยถอนหายใจยาว พูดอย่างครุ่นคิดว่า “รูปถ่ายจำนวนมากขนาดนี้...มีรูปแบบที่ชัดเจนมาก มีข้อสงสัยบางจุดที่น่าจับตา...ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น อย่างน้อยพวกเราก็ได้เบาะแสที่มีประโยชน์แล้ว”

อินเจียนคล้อยตาม “อืม รูปถ่ายทั้งหมดถ่ายจากข้างในร้านอินเทอร์เน็ต ข้อนี้ชัดเจนว่าลักษณะเป็นการแอบถ่ายโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว ผู้ที่ถูกถ่ายมีทั้งหมดห้าสิบเจ็ดคน ส่วนมากเป็นชายหนุ่ม แต่ไม่มีจุดรวมมากไปกว่านั้น อาจารย์เจิ้งน่าจะกำลังมองหาอะไรจากคนพวกนี้ เรื่องที่ผมนึกได้สำหรับตอนนี้ก็มีเท่านี้ ตกหล่นอะไรบ้างไหม” ตำรวจหนุ่มกล่าววิเคราะห์พลางมองหัวเพยด้วยสายตาคาดหวัง หมายจะได้รับการยอมรับจากอีกฝ่ายเดิมที่หัวเพยควรเป็นฝ่ายให้ปากคำกับเขา แต่ขณะนี้ความคิดของเขากลับถูกอีกฝ่ายโหม่นนำชักจูงไปทั้งหมด

“ผู้ถูกถ่ายไม่ใช่ห้าสิบเจ็ดคน...” หัวเพยหมุนปากกาหมึกซึมในมือ “ควรจะเป็นห้าสิบแปดคน”

“ไม่สิ ผมนับทีละคนแล้วนะ...หรือว่าผมนับผิด” อินเจียนยกไหล่ขณะเดียวกันก็มองหัวเพยอย่างแปลกใจ...ต้องการตัวเลขแม่นยำขนาดนี้เพื่ออะไร

“คุณไม่ได้นับผิด รูปถ่ายในกล้องตอนนี้มีทั้งหมดห้าสิบเจ็ดคนจริงแต่ว่า...คุณสังเกตเห็นว่ามีรูปทุกรูปจะมีชื่อไฟล์ติดอยู่”

อินเจียนปรับโหมดดูรูปไปดูส่วนข้อมูล “อืม เป็นลำดับตัวเลข” เริ่มจาก 001, 002, 003, 004...เรียงไปเรื่อยๆ

“ลำดับพวกนี้เกิดขึ้นอัตโนมัติตามลำดับการบันทึกภาพ” หัวเพยบอกไปอินเจียนต่อ “คุณสังเกตเห็นดูดี ๆ ลำดับที่ 280 - 285 รูปถ่ายทุกรูปนี้

หายไปจากกล้อง”

เมื่อย้อนดูอย่างรวดเร็วอีกครั้งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ! อินเจียนครุ่นคิด
ครู่หนึ่งก็ได้รับความกระจ่าง พุดโพล่งออกมาว่า “ผมเข้าใจแล้ว...รูปถ่าย
ทุกรูปนี้จะต้องถูกลบทิ้งในภายหลัง...ในเมื่อรูปที่หายเรียงลำดับกันแสดงว่า
รูปภาพชุดนี้จะต้องเป็นคนคนเดียวกัน...ก็คือผู้ถูกถ่ายคนที่ทำลิปเปด”

ในขณะที่ความคิดของหลัวเฟยแล่นไปไกลถึงความหมายแฝงของ
ปรากฏการณ์เช่นนี้แล้ว “รูปภาพพวกนี้ใครเป็นคนลบ ลบไปทำไม” เขา
พิมพ์คำล้ายพุดกับตนเอง “เรื่องนี้มันเงื่อนงำ...”

“คุณกำลังสงสัยว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของอาจารย์
เจิ้ง?” อินเจียนรับรู้ถึงความหมายแฝงในถ้อยคำของหลัวเฟย เขาคิดดู
กล้องในมือ ถอนใจอย่างหงุดหงิดว่า “หรือคนคนนั้นก็คือเป้าหมายที่อาจารย์
เจิ้งตามหา ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงพวกเราก็คงมาสายไปก๊วหนึ่งนะสิ คนร้าย
ได้ลบเบาะแสสำคัญที่สุดทิ้งไปแล้ว พวกรูปคนที่ยังเหลืออยู่ในกล้อง
ส่วนใหญ่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรต่อรูปคดีนี้แล้ว”

หลัวเฟยเพ่งมองอินเจียน “แต่พวกเรายังมีเบาะแสอื่นๆอยู่ อย่าง
น้อยก็ลองไปสืบหาดูได้เพื่อให้รู้ว่าคุณตำรวจเจิ้งกำลังตามหาอะไรอยู่กันแน่”

อินเจียนรีบร้อนถามกลับ “สืบหาอย่างไรครับ”

หลัวเฟยแสดงบันทึกที่เขาจดไว้ขณะดูรูปถ่าย บนนั้นเขียนไว้ว่า “ร้าน
อินเทอร์เน็ต ‘จีเทียนหวังปา’ วันที่ 19 ตุลาคม เวลา 15.47 น.”

“อันนี้ได้มาจากไหน” อินเจียนตามจังหวะอีกฝ่ายไม่ทัน เกาหัวตัวเอง
แล้วถามอย่างกระอักกระอ่วน

“คุณยังต้องฝึกการสังเกตอีกนะ” หลัวเฟยแยกเขี้ยว รู้สึกผิดหัว
เล็กน้อย “รูปถ่ายช่วงท้ายๆ ด้านหลังของผู้ถูกถ่ายติดภาพหน้าต่างของร้าน
อินเทอร์เน็ตมาด้วย ดูจากสถิติเกอร์บนหน้าต่างร้านมีชื่อว่า ‘จีเทียนหวังปา’
ส่วนอีกข้อหนึ่ง ตรงมุมขวาล่างของรูปถ่ายมีข้อมูลวันเวลาที่ถ่ายภาพ”

หลัวเฟยพุดพลางใช้ปากกาวงช่องวันที่และเวลาบนบันทึก “มันคือ
ช่วงบ่ายของเมื่อสองวันที่แล้ว”

อินเจียนดึงภาพช่วงท้ายๆ ขึ้นมาดูอีกรอบ ตรงกับที่หลัวเฟยพุด

เพียงแต่พวกนั้นเป็นรายละเอียดที่เล็กน้อยมาก หากไม่หักก็ยากจะสังเกตเห็น

“อืม ใช่ นี่เป็นเบาะแสสำคัญจริงๆ” อินเจียนอดมองอีกฝ่ายด้วยสายตาจับถือน้ำไม่ได้

“เออละ เดียวคุณก็เอาเรื่องที่ผมวิเคราะห์ไปบอกกับผู้การหานนะ... ถ้าเขายินยอมรับฟังมันละก็ ส่วนผมเองตอนนี้ต้องไปจัดการธุระตามวิสัยคิดของผมแล้ว” หลัวเฟยฉีกระดากออกแผ่นหนึ่งเขียนเบอร์มือถือของตนลงไป “มีธุระอะไรให้ติดต่อผมทันที”

“คุณจะไปแล้วหรือ” อินเจียนลืมตาโต การกล่าวลานั้นดูเหมือนจะเกิดขึ้นกะทันหันเกินไปหน่อย

“ใช่ ที่นี้มีผู้การหานรับช่วงแล้ว ผมอยู่ต่อไปก็แค่เสียเวลาเปล่าเท่านั้น” น้ำเสียงของหลัวเฟยฉีแผ่เจตนาที่ค่อนข้างเล็กน้อย พูดยับเขาดูปหล่อ อินเจียนอย่างเป็นมิตรที่หนึ่งแล้วเดินลงจากตึกไปเอง

...

เวลา 13.24 น. ภายในห้องประชุมใหญ่ของสืบสวนอาชญากรรมแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล

การประชุมแถลงเรื่องคดีการเสียชีวิตของเจ้าพนักงานตำรวจเจิ้งหัว-หมิงกำลังอยู่ระหว่างรายงานการประชุม ดำเนินโดยหานเข้าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมในสังกัดกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล ผู้บังคับบัญชาของสืบสวนอาชญากรรมย่อยและสน.ต่างๆที่เกี่ยวข้องต่างเข้าร่วมประชุมโดยพร้อมเพรียง

บรรยากาศการประชุมเคร่งเครียด ยิ่งทุกคนเห็นสีหน้าขึงตึงของผู้การหาน ในใจก็ยังอดอดคิดตื้นเหมือนมีหินก้อนใหญ่ทับไว้

เสียงพูดของหานเข้าแหบแห้งเล็กน้อย เหมือนกำลังพยายามควบคุมความโกรธแค้นและเจ็บปวดในใจอย่างสุดกลั้น “...คาดว่าทุกท่านคงทราบกันแล้วว่าเช้าวันนี้ในเมืองของเราเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นรายหนึ่ง...ในส่วนของผู้ประวัติดูตายคงไม่ต้องทำความเข้าใจมาก...เรามาดูภาพสถานที่เกิดเหตุ

กันเลยทีเดียว”

เมื่อได้รับสัญญาณจากห่านเฮ่า อิ่นเจียนที่คอยเป็นผู้ช่วยอยู่ข้างๆ ก็เปิดสไลด์ฉายภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุลงบนหน้าจอขนาดใหญ่ด้านหน้า

“ผู้ตายมีบาดแผลที่เกิดจากมีดสามแห่ง ได้แก่บาดแผลถูกแทงที่ช่องท้อง บาดแผลถูกบาดที่ต้นแขนขวา และบาดแผลถูกเชือดที่ลำคอ บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ความตายอยู่ที่คอ คมมีดเหนียวแหลมเลือดแดงใหญ่ที่คอขาดทำให้ผู้ตายเสียเลือดมากจนถึงแก่ความตาย ตามข้อสันนิษฐานของแพทย์นิติเวช ระยะเวลาการตายน่าจะอยู่ระหว่างเที่ยงคืนถึงตีสอง”

ภาพถ่ายเจาะรายละเอียดต่างๆ ปรากฏขึ้นบนจอควบคู่ไปกับคำอธิบายของห่านเฮ่า คนในที่ประชุมนั้นล้วนชินชากับภาพถ่ายสถานที่เลือดท่วม เช่นนี้กันดีอยู่แล้ว แต่ทว่าตัวเอกบนภาพคราวนี้กลับเป็นเพื่อนร่วมงานที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กันมานานปี เลือดบนจอกจึงดูแดงฉานเป็นพิเศษ แดงเสียจนทำให้จิตใจทุกคนระส่ำระสาย ขณะเลื่อนถึงภาพสุดท้ายที่เป็นภาพถ่ายเจาะรายละเอียดบริเวณศีรษะและใบหน้าของเจิ้งหัวหมิง มิตรสหายบางคนถึงกับเบือนหน้าหนีหนีตาไม่ดูต่อไปไม่ได้

เจิ้งหัวหมิงในภาพถ่ายสองตาปิดสนิท แต่ปากนั้นอ้าอยู่คล้ายกับมีเสียงตะโกนที่ยังไม่ทันได้เปล่งออกมา ที่ลำคอของเขามีแผลถูกเชือด อันน่าสะพรึงเป็นทางยาว ไม้บรรทัดที่วางทาบบอยู่ข้างๆ แสดงให้เห็นความยาวของรอยแผลนี้ว่ายาวถึงเจ็ดเซนติเมตร เลือดที่ไหลทะลักออกมาจากแผลเจ็มนองเป็นแอ่งน้ำอยู่ใต้ศพ ท่วมไปทั้งรูปถ่ายและหน้าจอ

น้ำเสียงทุ้มต่ำของห่านเฮ่ายังดำเนินต่อ “ดูจากบาดแผล อาวุธที่ฆาตรกรใช้ก่อเหตุเป็นประเภทมีดสั้น ในที่เกิดเหตุยังมีมีดทำครัวตกอยู่หนึ่งเล่ม ผลการตรวจสอบของฝ่ายเทคนิค ลายนิ้วมือที่อยู่บนมีดทำครัวเป็นของผู้ตาย ดังนั้นจึงน่าจะเป็นอาวุธที่ผู้ตายใช้ป้องกันตัว จากจุดนี้เราเชื่อว่าก่อนตายผู้ตายได้ต่อสู้กับคนร้ายอย่างรุนแรงซึ่งยังมีหลักฐานอื่นๆ สนับสนุนข้อสันนิษฐานนี้”

พูดถึงตรงนี้ห่านเฮ่าก็ส่งสัญญาณมือให้อิ่นเจียน ภาพบนหน้าจอเริ่มเปลี่ยนเป็นภาพถ่ายแวดล้อมของสถานที่เกิดเหตุ

“นี่เป็นรอยมิดที่ทิ้งไว้บนโตะในห้องรับแขก ส่วนนี้เป็นรอยมิดบนตู้โชว์สิ่งของ ภายในตู้หล่นกระจายน่าจะเป็นเพราะถูกชนกระแทก ตรงจุดนี้มีรอยคราบเลือดเป็นลักษณะฉีดพ่นปริมาณมาก แสดงว่าผู้ตายถูกปาดคอจนถึงแก่ความตายใกล้กับบริเวณนี้...”

ทุกคนรับฟังเงียบๆ ถ้อยคำชี้แนะของหานเฮ่าทำให้ภาพการต่อสู้ของเจิ้งหัวหมิงกับคนร้ายคล้อยตามกำลังเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้าพวกเขาเป็นฉากๆ

หลังจากภาพสไลด์บนหน้าจอวนจนจบรอบก็เปลี่ยนเป็นภาพถ่ายระยะใกล้ของพื้นไม้ หานเฮ่าเมื่อเห็นภาพนี้ก็คล้ายกับฉีกคักขึ้นมา

“ภาพภาพนี้ถ่ายตรงข้างๆ ฝ่าเท้าของผู้ตาย เห็นได้ว่าบนพื้นมีคราบเลือดเป็นหยดกลม น่าจะเป็นหยดเลือดที่เกิดจากการตกลงจากที่สูง เนื่องจากผู้ตายสวมชุดนอนแขนยาว บาดแผลที่ต้นแขนและช่องท้องของเขาซ่อนอยู่ในร่มผ้าไม่ทำให้เกิดการหยุดของเลือด ขณะเดียวกันบาดแผลที่ค่อนันกว้างมากไม่ทำให้เกิดการหยุดของเลือดแบบหยุดเดียวเช่นกัน เราจึงสันนิษฐานจากที่เกิดเหตุว่าคราบเลือดตรงนี้มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นของคนร้าย... ตัดกลับไปทีภาพถ่ายเจาะรายละเอียดของมิดทำคร้าวเมื่อ...”

ลั่นคำสั่งของหานเฮ่า ภาพหน้าจอก็ปรากฏมิดทำคร้าวเล่มที่เจิ้งหัวหมิงใช้ป้องกันตัว

“ดีมาก พวกคุณสังเกตดูบนคมมีดของมิดทำคร้าว มีคราบเลือดติดอยู่ จุดนี้เป็นหลักฐานที่สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานเมื่อครู่”

“หมายความว่าคนร้ายได้รับบาดเจ็บหรือ” ในที่ประชุมเกิดความซุกมุ่นขึ้นเล็กน้อย ทุกคนต่างมีสีหน้ายินดี หากคนร้ายได้รับบาดเจ็บไม่เพียงจะทิ้งหลักฐานที่มีอาจโต้แย้งเช่นหยุดเลือดไว้ในที่เกิดเหตุเท่านั้น แต่ในทางสืบสวนและการจับกุมยังช่วยเพิ่มจุดเด่นที่แยกแยะได้ง่ายขึ้นอีกประการหนึ่งด้วย

“ตอนนี้เราสามารถบอกกับพวกคุณได้อย่างเต็มปากว่าเป็นเช่นนั้นจริง!” หานเฮ่าชูรายงานฉบับหนึ่งขึ้นมา “นี่คือผลตรวจที่เพิ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ เมื่อครู่ กรุ๊ปเลือดของผู้ตายคือ AB ส่วนเลือดบนมิดทำคร้าวและ

บนพื้นเป็นเลือดกรุป B ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นคือคราบเลือดของคนร้าย!”

เบาะแสนี้มีประโยชน์มากจริง ๆ! ทุกคนอดหันมาซุบซิบหาหรือกันเองไม่ได้ จนกระทั่งสายตาคมกริบของหานเฮ่ากวาดไปรอบห้องประชุม บรรยายากจึงกลับมาสงบลงอีกครั้ง

“เอละ” หานเฮ่าพยักหน้าอย่างพอใจ “เรามาดูรูปถ่ายในห้องครัวกันสักหน่อย”

ภาพหน้าจอตัดไปเป็นภาพหน้าต่างไม้บานเล็กแบบห้องครัวยุคเก่า หานเฮ่าบรรยายภาพถ่ายต่อไปว่า “ด้านนอกหน้าต่างนี้เป็นเขตพื้นที่สวนของชุมชน ในที่เกิดเหตุหน้าต่างถูกเปิดอัด กระชากช่องล่างสุดถูกทุบแตก... รูปต่อไป...นี่คือตู้เก็บขนมข้าวในครัว เราตรวจพบรอยมีดบนนั้นเช่นกัน” พูดถึงตรงนั้นเขาหยุดเว้นครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “จากจุดนี้เราสันนิษฐานว่าคนร้ายเข้ามาจากทางด้านหลังของตึก ใช้วิธีปีนไต่รางน้ำฝน หน้าต่าง กับลูกกรงกันขโมยของห้องพักชั้นล่างขึ้นมาถึงชั้นสาม จากนั้นทุบกระจกห้องครัวเปิดหน้าต่างเข้ามาภายในตัวห้อง ระหว่างนี้ผู้ตายซึ่งเข้านอนแล้วได้ยินเสียงจึงลุกขึ้นมาตรวจดู ทั้งสองเผชิญหน้ากันในครัวแล้วเกิดการต่อสู้ขึ้น ผู้ตายหยิบมีดทำครัวมาขัดขึ้นสู้พลางถอยพลาง แต่สุดท้ายก็ยังถูกคนร้ายสังหารที่ห้องรับแขก”

“เก็บรอยเท้าหรือลายนิ้วมือคนร้ายจากที่เกิดเหตุได้บ้างไหม” ขณะนี้มีคนคนหนึ่งถามแทรก

หานเฮ่าส่ายหน้า “ไม่มี คนคนนี้อาจสวมถุงมือและถุงหุ้มรองเท้า เขาจะต้องมีความรู้เรื่องวิธีหลบเลี่ยงการสืบสวนทางอาชญากรรมในระดับหนึ่ง”

“อืม ถ้าอย่างนั้นก็ยุ่งยากหน่อย...” คนที่ถามคำถามเมื่อครูแสดงสีหน้าผิดหวัง ปกติแล้วรอยเท้าสามารถนำมาใช้คำนวณส่วนสูงและน้ำหนักของผู้ก่อเหตุ ส่วนลายนิ้วมือสามารถป้อนเข้าไปตรวจสอบกับข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หากเป็นบุคคลที่เคยมีประวัติก็จะสืบทัดตัวพบ เมื่อในที่เกิดเหตุไม่พบร่องรอยเหล่านี้ทั้งไว้เท่ากับเพิ่มระดับความยากให้กับงานสืบสวนเป็นอย่างมาก

ดวงตาของห่านเฝ้าพลันมองเพ่งครู่หนึ่ง พุดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า “ถึงจะเป็นเช่นนั้นพวกเราก็คงได้เบาะแสที่มากเพียงพอแล้ว ขอให้ทุกคนจดบันทึกรูปพรรณของคนร้ายดังนี้...คนร้ายน่าจะเป็นชายวัยรุ่นถึงวัยเจริญรูปร่างค่อนข้างผอม ส่วนสูงอยู่ระหว่างเมตรหกสิบสี่ถึงเมตรหกสิบเจ็ด บริเวณมือมีรอยแผลสดใหม่ที่เกิดจากคมมีด”

ทุกคนในที่ประชุมต่างหยิบกระดาษปากกาขึ้นมาจดคำพูดห่านเข้า มีคนหนึ่งเมื่อฟังจนจบแล้วอดอุทานขึ้นเบาๆ อย่างรู้สึกประหลาดใจมาก ไม่ได้ “เอ๊ะ” ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงัดเสียงนี้จึงโดดเด่นมาก ทุกคนต่างมองมาพร้อมกัน คนคนนี้เป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ หน้าตาขาวสะอาด มีบุคลิกเยี่ยงนักวิชาการ เขาก็คืออินเจียนที่กำลังทำหน้าที่เปิดสไลด์อยู่นั่นเอง

ห่านเข้าขมวดคิ้วมองดูผู้ช่วยของตน “คุณสงสัยอะไรหรือ”

“ไม่มีครับ” อินเจียนรีบส่ายหน้า ลังเลครู่หนึ่งแล้วจึงพูดเสริมว่า “เพียงแต่คนคนนั้นเมื่อช่วงเช้า...การวิเคราะห์ของเขาแม่นยำจัง!”

“คนไหน” ห่านเข้ายังงุนงง

“หลัวเฟย...ตำรวจสืบสวนอาชญากรรมนอกพื้นที่คนนี้น่ะครับ เมื่อเช้าเขาบอกไว้ว่าให้พวกเราออกตามหาชายรูปร่างผอม ส่วนสูงราวเมตรหกสิบห้า มีแผลที่มือ”

“อะไรนะ” ห่านเข้าลืมหูลืมตาโตอย่างประหลาดใจ ไ้อ้หมอนั้นจะสันนิษฐานได้แม่นยำขนาดนี้ได้ยังไง รูปพรรณพวกนี้ของคนร้ายแม้จะฟังดูง่ายๆ แต่เป็นผลสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วนโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคจำนวนมาก...

สามารถไต่ขึ้นไปถึงชั้นสามอย่างเงียบเชียบ และมุดเข้าช่องหน้าต่างห้องครัวที่แคบเล็ก คนคนนี้อย่อมมีรูปร่างผอมเล็กคล่องแคล่วปราดเปรียว...ข้อนี้เดาได้ไม่ยาก แต่การระบุขนาดส่วนสูงที่แน่ชัดเป็นเรื่องยากกว่ามาก

เนื่องจากทั้งสองฝ่ายเกิดการต่อสู้ขั้นรุนแรง ดังนั้นบนตู้ไม้ต่างๆ ตามห้องครัวและห้องรับแขกจึงทิ้งรอยมีดเอาไว้จำนวนมาก คนร้ายใช้มีดสั้นก่อนคดี ทุกๆ คมมีดต้องใช้แรงเหวี่ยงอย่างสุดกำลัง เขาจึงต้อง

ยืดเหยียดร่างกายในระดับที่สามารถออกแรงได้ง่ายที่สุด นำเอาหลักการข้อนี้มาประมวลผลจะสามารถคิดคำนวณส่วนสูงของผู้ใช้มีได้จากระดับความสูง มุมองศา และทิศทางที่รอยมิดทิ้งไว้ ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอาศัยขั้นตอนการคิดคำนวณที่ละเอียดซับซ้อน จำต้องใช้สูตรทางคณิตศาสตร์เข้าช่วย เป็นเรื่องยากที่จะอาศัยเพียงตาเนื้อและกำลังสมองของคนคนเดียวทำหน้าที่เหล่านี้ให้สำเร็จ

บนพื้นของที่เกิดเหตุมีคราบเลือดของคนร้าย คราบพวกนี้เกิดจากการหยดจากที่สูง ในส่วนนี้ก็มีความสำคัญเช่นกัน ตำแหน่งเริ่มต้นของการหยดยังอยู่สูงเท่าไร จุดกลมบนพื้นที่เกิดจากการกระเซ็นของหยดเลือดก็ยิ่งกว้างเท่านั้น อาศัยหลักการข้อนี้นำไปเปรียบเทียบกับผลการจำลองสถานที่เกิดเหตุ ก็สามารถคำนวณหาความสูงของจุดเริ่มต้นของหยดเลือดได้...ผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้คืออยู่สูงจากพื้นในช่วงระหว่างเจ็ดสิบถึงเก้าสิบ เซนติเมตร สำหรับฤดูกาลนี้การแต่งกายของผู้คนจะต้องมิดชิด บาดแผลที่ทำให้เกิดการหยดของเลือดได้มีแต่สองมือหรือใบหน้าที่ยูนอกร่มผ้า เมื่อผสานข้อสันนิษฐานเมื่อครู่เข้าด้วยกันจึงได้ข้อสรุปว่าคนร้ายมีบาดแผลที่มือ

ข้อสรุปต่าง ๆ ข้างต้นล้วนเพียสามารถวิเคราะห์ออกมาได้ในเวลาที่สั้นขนาดนั้น หานเหารู้สึกค่อนข้างเหลือเชื่อ แต่อาการประหลาดใจเพียงแค่ว่าผ่านไปใบหน้าของเขาเพียงแวบเดียว แล้วเขาก็ใช้ความเยือกเย็นเคลือบสกดอารมณ์ของตนอย่างรวดเร็ว จากนั้นพูดตบด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “สถานะและเจตนาของคนคนหนึ่งในตอนนี้ยังไม่กระจ่างสำหรับคดีนี้ ตัวเขาเป็นหนึ่งในผู้ที่เราต้องสอบสวน อื่นเจียน ผมได้สั่งให้คุณส่งคนไปจับตาดูเขาได้ผลเป็นยังไงบ้าง”

“ผมให้จินโฮยวฟังจากกอง 2 เป็นผู้รับผิดชอบ ผมจะติดต่อเขาคนเดียวครับ” อื่นเจียนพูดพลางหยิบมือถือขึ้นมากดหมายเลข เสียงสัญญาณโทร.ออกดังขึ้นสองสามครั้งอีกฝ่ายจึงรับสาย

“ฮัลโล ท้าจินไซ่ไหม” อื่นเจียนเอ่ยทัก จากนั้นคนอีกปลายสายไม่รู้พูดอะไรกลับมา สีหน้าของอื่นเจียนพลันชะงักงัน เขานิ่งฟังอยู่ชั่วครู่

นานๆ จึงจะตอบ “ครับ” ลักที่ด้วยน้ำเสียงกระอักกระอ่วน พักหนึ่งจึงลุกขึ้นเดินมาหาหน้าเสา ส่งโทรศัพท์มือถือให้ “ผู้การครับ ผู้การรับสายเองดีกว่า” หานเฝ้ามองดูผู้ช่วยของตนอย่างหงุดหงิดครุ่นหนึ่งจึงรับโทรศัพท์ไป “ฮัลโล่ ผมหานเฝ้า”

“ผู้การหาน ขอโทษครับ ผมหวั่นไหว” ปลายสายเป็นเสียงทุ้มต่ำของบุรุษ

“หวั่นไหว?” หานเฝ้าก็สะดุดตึกเช่นกัน ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ลูกน้องที่ตนส่งไปประกบตัวเป้าหมายเหตุใดจึงทิ้งโทรศัพท์ไว้กับเป้าหมาย

“ผมคิดว่าผมกับคนของคุณอาจมีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อย” อีกพักหนึ่งหวั่นไหวเป็นฝ่ายเริ่มอธิบายเอง “ผมกำลังตามสืบเรื่องบางเรื่องอยู่ ต่อมาพบว่ามีคนสะกดรอยตามผมจึงหาโอกาสจับตัวเขา ระหว่างที่เขาขัดขืนเราได้ลงไม้ลงมือกัน...เรื่องทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน ตอนนั้นเขาหมดสติชั่วคราวแต่เดี๋ยวก็จะฟื้นแล้ว ตอนพวกคุณโทร.มาผมค้นเจอบัตรประจำตัวของเขาพอดี เรื่องนี้เป็นอุบัติเหตุ ผมต้องขอโทษจริงๆ”

หานเฝ้ายืนนิ่งกับที่ สีหน้าดำทึบยิ่งกว่าซีดเผือก ลูกน้องของตนถูกเป้าหมายที่สะกดรอยการบ แม้แต่โทรศัพท์มือถือ บัตรประจำตัวต่างถูกริบไป เป็นเรื่องขายซีหน้าขนาดไหน! แม้การแสดงออกและคำขอโทษของหวั่นไวนั้นจริงใจ แต่เห็นได้ชัดว่าไม่เพียงพอแก่การคลายอารมณ์ขุ่นเคืองในใจเขา หานเฝ้าพยายามสะกดอารมณ์เต็มที่ซึ่งไม่ระเบิดออกมา กลางห้องประชุม หลังจากหอบหายใจแรงๆ สองสามครั้งเขาก็กล่าวต่าหนิออกไปอย่างไม่พอใจว่า “หวั่นไหว ผู้บังคับการหวั่น ไหนี่ไม่ใช่เมืองหลวงใจของคุณ! คุณไม่รู้สิว่าพฤติกรรมของคุณมันมากเกินไปหน่อยหรือ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ เมื่อครู่ที่ผมตื่นตัวเกินกว่าเหตุจริงๆ แต่ว่า...” น้ำเสียงของหวั่นไหวเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด “ถ้าคุณรู้ว่าคู่ต่อสู้ที่พรางตัวอยู่คนนั้นน่ากลัวแค่ไหน คุณอาจเปลี่ยนมาเข้าใจผมแทน”

หานเฝ้าหัวขมวด เขาจับใจความของหวั่นไหวได้อย่างฉับไว “หืม? คุณพบเบาะแสใหม่?”

“ครับ” หวั่นไวยกกล่าวเสียงขมิ้ม “หวังว่าคราวนี้คุณตั้งใจฟังคำพูด

ของผมสักครั้ง”

ห่านเฮ่าเงียบกริบ ดูท่าตนจำต้องพบกับเพื่อนร่วมอาชีพที่ปรากฏตัวอย่างลึกลับคนนั้นสักหน่อยแล้ว ครู่หนึ่งในที่สุดเขาก็ตอบว่า “อีกครึ่งชั่วโมงผมจะรอคุณอยู่ที่ห้องทำงานกองสืบสวนอาชญากรรม”

“ตกลง เอ่อ...ผมมีข่าวดีจะบอกคุณ...” หลัวเพยผ่น้ำเสียงของตน “ลูกทิมของคุณฟื้นแล้ว”

จากนั้นไม่นานในหูก็มีเสียงของจินโหย่วเพิงดังขึ้น “ผู้การครับ ผม...”

“เงิง!” ห่านเฮ่าสบถออกไปอย่างหัวเสียแล้วกวาดสายด้วยท่าทางเกรี้ยวกราด

...

เวลา 14.17 น. ภายในห้องทำงานผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม
กองบัญชาการรักษาดมภ์สาธารณะเมืองมณฑล

ขณะหลัวเพยมาถึง ห่านเฮ่ากำลังรอเขาตามนัด

“ทางฝ่ายพวกคุณสืบหน้าไปถึงไหนแล้ว” ยังไม่ทันจะลงนั่ง หลัวเพยก็รีบร้อนเอ่ยถามขึ้น

“ผมไม่มีหน้าที่ต้องรายงานต่อคุณ” ห่านเฮ่าโยนคำพูดใส่หลัวเพยอย่างไม่ไยหน้า หลัวเพยยิ้มขึ้นทีหนึ่ง รู้สึกเหนื่อยใจ จากนั้นก็นั่งลงฝั่งตรงข้ามห่านเฮ่า ปิดปากเงียบทำกิริยาออบน้อมแบบรอให้อีกฝ่ายเป็นผู้ชี้หน้า

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยอมอ่อน อารมณ์ของห่านเฮ่าก็ดีขึ้นบ้าง ขณะนี้เขารู้สึกว่าตนควรเป็นฝ่ายพูดอะไรสักหน่อย ต้องไม่ปล่อยให้เจ้าหมอนี่ดูแคลนฝีมือการทำงานของการตรวจเมืองหลวง หลังเงียบงันอีกครู่หนึ่งเขาจึงพูดอย่างระมัดระวังถ้อยคำว่า “เรารู้รูปพรรณสัณฐานของคนร้ายแล้ว ตอนนี้ได้ตั้งด่านสกัดตามจุดต่างๆ ทั้งในเมืองและชานเมือง เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายก็ระดมกำลังเดินหน้าสืบสวน เป้าหมายหลักคือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีความที่ผู้ตายทำเมื่อตอนมีชีวิตอยู่”

หลัวเพยขานรับต่ออย่างรวดเร็ว “ผมเข้าใจวิธีคิดของคุณ คุณคิดว่า

นี่เป็นการฆ่าเจ้าพนักงานเพื่อล้างแค้นอย่างนั้นหรือ”

“ในที่เกิดเหตุไม่มีร่องรอยการชิงทรัพย์ คนร้ายถือมีดบุกรุกมีเจตนาฆ่าชัดเจน...” หานเข้าถามย้อนว่า “แล้วคุณคิดว่านี่เป็นรูปคดีแบบไหน”

หลัวเพยส่ายหน้าพลันเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “คุณรู้ไหมว่าทำไมผมถึงมาปรากฏตัวที่นี่” ตาของเขาเพ่งจ้องหานเข้าคล้ายกับเก็บกักถ้อยคำที่เหลืออยู่เอาไว้มากมาย

“นี่เป็นคำถามที่ผมอยากรู้” หานเข้าหรีตจ้องกลับ จากนั้นถามเสริมต่อไปว่า “อีกอย่าง คุณกับเจิ้งท่าวหมิงมีความเกี่ยวข้องกันยังไง”

หลัวเพยไม่ตอบคำถามตรงๆ เขาล้วงซองจดหมายที่พับไว้เรียบร้อยแผ่นหนึ่งออกมายื่นให้ “คุณลองอ่านดูเอง”

หานเข้ารับซองมาเปิดออกดูด้วยสีหน้างุนงง บนนั้นเขียนว่า...

นักเรียนรหัส 8102 คุณน่าจะยังจำฉันได้

หลังจากจบตอนโหมโรง ย่อมควรเริ่มบรรเลงท่วงทำนองหลัก ช่วงเวลาที่เว้นว่างยาวนานเกินไปหน่อยก็จริง...แต่ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงแล้ว

เพียงแค่นี้ภาพบทเพลงบรรเลงอันแสนวิเศษที่กำลังจะเริ่มขึ้น ฉันก็แทบสะกดความตื่นเต้นในใจเอาไว้ไม่ไหวแล้ว คุณไม่ยอมมาร่วมวงหรือหรือสหายเก่า

ฉันรู้ว่าคุณก็เฝ้ารอมนานมากแล้วเหมือนกัน

ฉันสามารถมองเห็นสีหน้าของคุณขณะได้เห็นจดหมายฉบับนี้...คุณจะตื่นเต้นจนตัวสั่นใช่ไหม เลือดร้อนระอุกำลังเดือดพล่าน พลังมหาศาลกำลังสุ่มรวมอยู่ในร่างกาย!...มันเป็นความรู้สึกเดียวกันกับฉันในตอนนี้อย่างไม่มีผิด

ฉันได้กลิ่น กลิ่นของความกระหาย ความโกรธแค้น แม้กระทั่งความหวาดกลัว...ของคุณ

จงรีบมาสิ ฉันจะรอคุณอยู่ที่นี่

ห่านเฮ่ายังอ่านก็ยั้งง คิ้วขมวดเป็นปุ่มสองปุ่ม แล้วหัวเพยก็อธิบายขึ้น “สองวันก่อนผมได้รับจดหมายฉบับนี้ จดหมายส่งออกมาจากเมืองนี้ 8102 คือรหัสประจำตัวของผมสมัยเรียนอยู่วิทยาลัยตำรวจ”

“ใช่ คุณเป็นนักเรียนตำรวจรุ่นปี 81 มีผลการเรียนยอดเยี่ยมในทุกด้าน ได้รับคำยกย่องให้เป็น ‘นักเรียนที่โดดเด่นที่สุดในประวัติศาสตร์’ เพียงแต่ก่อนจะสำเร็จการศึกษา คุณได้ทำความผิดพลาดเรื่องหนึ่ง สุดท้ายถูกส่งไปประจำการอยู่เขตเมืองอันดับสองอย่างเมืองหลงโจว เป็นเจ้าพนักงานตำรวจธรรมดาคนหนึ่งประจำสถานีย่อยเขตชานเมือง แต่คุณเลื่อนขั้นเร็วมาก แปดปีต่อมาคุณก็เป็นผู้กำกับสถานีตำรวจท้องถิ่น ต่อมาจึงย้ายเข้ามารับตำแหน่งในกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองหลงโจว...” ห่านเฮ่าใช้นิ้วมือเคาะรายงานฉบับหนึ่งบนโต๊ะ สีหน้าไม่มองบอกอารมณ์ “นี่คือข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณ ประวัติย่อของคุณพวกเราสืบมาหมดแล้ว”

หัวเพยนิ่งอึ้ง ในช่วงเวลาคับขันที่กำลังเกิดคดีเลือด ห่านเฮ่ายังอุตส่าห์แบ่งกำลังมาตรวจสอบแฟ้มประวัติของตนอย่างละเอียด การได้รับความสำคัญจากผู้อื่นในรูปแบบเช่นนี้ให้ความรู้สึกแปลกประหลาดแก่เขา

“มันน่าจะเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวงสินะ” ห่านเฮ่ายังไม่ยอมเลิกرا เขาพูดยั่วต่อไปว่า “ไม่อย่างนั้นอัจฉริยะแห่งวิทยาลัยตำรวจอย่างคุณจะตกต่ำไปเป็นเจ้าพนักงานตีก้อยคนหนึ่งได้ยังไง”

เห็นได้ว่าถ้อยคำของอีกฝ่ายกระตุ้นความในใจของหัวเพยมากมาย สองตาของเขามองเหม่อ สีหน้าล่องลอยครุ่นใหญ่จึงพูดเพิ่มพ้อออกมาว่า “ความผิดพลาดนั้นหรือ ฮี บางทีควรเรียกมันว่าความล้มเหลวจะดีกว่า ความล้มเหลวที่เจ็บปวด...”

ห่านเฮ่าเห็นสภาพเช่นนี้ของหัวเพยก็อดแปลกใจไม่ได้ จากข้อมูลที่เขารวบรวมมา เขารู้ว่าหัวเพยเคยคลี่คลายคดีพิสดาร คดีใหญ่โตจำนวนมากของเมืองหลงโจวสำเร็จ ความอัจฉริยะของเขานั้นไม่ต้องกังขา แต่เป็นเพราะเผชิญกับประสบการณ์บางอย่างไปจนถึงมรสุมชีวิตซึ่งก็น่าเห็นใจ หลังผ่านการประจันหน้ากันยกนี้ ความหุนหันดุเดือดที่สั่งสมไว้ก่อนหน้านี้ของเขาก็ได้ระบายใกล้หมดแล้ว บัดนี้จึงอดไม่ได้ที่จะกล่าวให้กำลังใจอีกฝ่าย

ลักสองสามคำ “จะเป็นความผิดพลาดก็ดี เป็นความล้มเหลวก็ดี ยังไงมันก็ผ่านพ้นไปแล้ว คุณอย่าเอามาใส่ใจอีกเลย อีกอย่าง...พูดถึงเรื่องพวกนั้นกันตอนนี้แล้วจะเกิดประโยชน์อะไร”

“ไม่...” หลัวเพยส่ายหน้าอย่างเจ็บปวด ดวงตาของเขาเบิกโพลงเผยให้เห็นเส้นเลือดฝอยที่ทางตา “มันยังไม่จบ มันกลับมาแล้ว มันยังอยู่ที่นั่น!”

“คุณพูดถึงใคร” หานเฮ่างนงกับถ้อยคำที่พูดโพลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยของหลัวเพย

“ไ้อปี้จางร้ายนั่น! คนที่เขียนจดหมาย! คนร้ายที่ฆ่าเจิ้งท่าวหมิง!” หลัวเพยพูดถึงตัวละครสามตัว ซึ่งเห็นได้ว่าหมายถึงบุคคลคนเดียวกัน ออกมารวดเดียว สองตาของเขาลุกโชนไปด้วยเปลวเพลิงแห่งความโกรธเกรี้ยว แต่น้ำเสียงถ้อยคำกลับหนาวจับจิตเยี่ยงเกล็ดน้ำแข็ง อากาศภายในห้องเสมือนแช่แข็งไปด้วยความหนาวเหน็บนั้น

หานเฮ่าพลันเข้าใจบางสิ่งทันที เขาหยิบจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาดูอีกรอบต่อการยิงคำถามเร็ว “จดหมายฉบับนี้ใครเป็นคนเขียน มีความเกี่ยวข้องยังกับการตายของเจิ้งท่าวหมิง”

หลัวเพยใช้สองมือขนาดเล็กขมับ พยายามปรับสภาพสติอารมณ์แม้ผ่านไปแล้วสิบแปดปี แต่ทุกครั้งที่ความทรงจำช่วงนั้นฉายซ้ำเขาก็ยังรู้สึกเหมือนกับจะสูญเสียการควบคุมตนเองทันทีอยู่ร่ำไป หลังจากค่อยๆ สงบจิตใจแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นถามหานเฮ่ากลับว่า “คุณมาอยู่กองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑลตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สิบปีก่อนหลังเรียนจบปริญญาโทสาขาการสืบสวนอาชญากรรม มหาวิทยาลัยความมั่นคงแห่งชนชาติจีน” คราวนี้หานเฮ่าตอบคำถามอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วและภาคภูมิใจ

“ดังนั้นคุณจึงไม่รู้เรื่องอะไรเลย...” หลัวเพยถอนหายใจ ไม่รู้สึกใด ๆ กับประวัติการศึกษาอันทรงเกียรติของอีกฝ่าย เมื่อเว้นพักครู่หนึ่ง เขาคลายกับเริ่มต้นบทสนทนาใหม่ “เมื่อเข้าหลังกลับออกมาจากที่เกิดเหตุผมตรงไปที่ร้านอินเทอร์เน็ตจี๋เทียนหวังปาเพื่อติดตามเบาะแสจากกล้อง

ถ่ายรูปของคุณตำรวจเจิ้ง...เวลาบ่ายสามโมงสี่สิบเจ็ดนาทิจميعือวานขึ้น
คุณตำรวจเจิ้งได้ไปแอบถ่ายรูปลูกค้าคนหนึ่งของร้านที่กำลังเล่นเน็ตอยู่
ผมจึงสั่งให้ผู้ดูแลร้านเรียกเอาประวัติการออนไลน์เมื่อวันนั้นของคนคนนั้น
ออกมา แล้วก็เจอหน้าเว็บนี้”

ขณะวิเคราะห์คดี หลัวเฟยค้นเจอความสุ่มรอบคอบอันเป็น
เอกลักษณ์พิเศษประจำตัวของตนกลับคืนมาใหม่ ขณะเดียวกับที่พุดอยู่นั้น
เขาได้ยื่นข้อมูลหน้าเว็บไซต์ที่ถ่ายสำเนาไว้ก่อนแล้วออกไปให้

หานเข้ารับกระดาษพวกนั้นมา เขาไม่ถนัดเรื่องอินเทอร์เน็ต แต่ก็ยัง
ดูออกว่าสิ่งที่อยู่บนกระดาษน่าจะเป็นเนื้อหากระตุ้จากเว็บบอร์ดแห่งหนึ่ง
ไอต์ของผู้โพสต์เป็นตัวยักษ์ขณะภาษาอังกฤษ Eumenides หัวข้อกระตุ้
เป็นอักษรตัวหนาสะกดตาเขียนไว้ว่า...เปิดรับรายชื่อนักโทษประหาร มี
ใจความดังนี้

ทุกครั้งที้นั้นลืมตา ฉันจะมองเห็นว่าบนโลกนี้ยังมีดวงวิญญาณ
สภปรกโสมมอยู่มากมาย

กฎหมายเป็นเครื่องมือสำหรับชำระล้างโลกนี้ แต่การบังคับใช้
กฎหมายมักถูกจำกัดขอบเขตมากเกินไป

บางคนทำเรื่องชั่วไว้ แต่เรื่องชั่วพวกนี้ไม่อยู่ในการกำกับดูแลของ
กฎหมาย หรือบางคนทำเรื่องชั่วไว้ แต่กฎหมายหาหลักฐานเอาผิดเขาไม่ได้

ยังมีบางเวลาที่คนชั่วมีต้นทุนต่าง ๆ นานาทำให้พวกเขาสามารถ
ลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย

กฎหมายนั้นไม่สมบูรณ์แบบ สังคมต้องการการลงทัณฑ์ที่อยู่เหนือ
กฎหมาย

ฉันก็คือผู้ลงทัณฑ์คนนี้

บทลงทัณฑ์ของฉันมีเพียงวิธีเดียวอันเป็นวิธีที่ตรงไปตรงมาที่สุด...
ประหารชีวิต

ต่อไปนี้จะมีคนชั่วกลุ่มหนึ่งถูกฉันชำระคดี แต่บัญชีรายชื่อกของ
พวกเขาบัดนี้ยังไม่สรุป

เพราะคุณจะมีโอกาสเพิ่มรายชื่อหนึ่งชื่อลงในบัญชีรายชื่อนี้
คุณอยากให้ใครสักคนตายไหม คุณรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควรที่จะมีชีวิตอยู่
บนโลกนี้ แต่คุณเอาผิดเขาไม่ได้

เมื่ออยู่เบื้องหน้าเขา ความชอบธรรมกลายเป็นอ่อนปวกเปียก
ถ้าอย่างนั้นจงเขียนชื่อเขาออกมา บอกฉันว่าเขาเคยทำอะไรเอาไว้
แล้วฉันจะเป็นคนลงโทษเขาเอง

พวกคุณมีเวลาสองอาทิตย์ จากนั้นท้ายที่สุดฉันจะประกาศรายชื่อ
ผู้ถูกพิพากษาด้วยตัวฉันเอง

ห่านเข้าเชื่อมโยงไม่ถูกว่ากระตู่นี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการตายของ
เจิ้งห่าวหมิง เขาส่ายหน้าไม่เข้าใจ “นี่หมายความว่าอะไร เป็นการเล่นตลก
ร้ายสินะ ในเน็ตมักมีเรื่องบ้าๆพวกนี้เต็มไปหมด”

“ตลกร้าย? ฮี...” หลัวเฟยแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง เขาปล้นชะงัก
ตัวขึ้นหน้าน้ำเสียงแข็งขึ้น “นี่คือความชั่วที่แท้จริง! ความชั่วที่น่าสะพรึง
กลัว! คุณตำราวจึงต้องตายเพราะสิ่งนี้ แต่เขาจะไม่ใช้ผู้พลีชีพคนแรก
เพราะเมื่อสิบแปดปีก่อนความชั่วนี้เคยก่อกรรมทำเข็ญมาแล้วครั้งหนึ่ง”

ท่าทีของหลัวเฟยทำให้ห่านเข้าตระหนักถึงความร้ายแรง เขาริบถาม
ทันที “สิบแปดปีก่อนเคยเกิดอะไรขึ้น”

แต่หลัวเฟยกลับดึงกระดาษกลับคืนไป เขาส่ายหน้า “ผมยังเล่า
ตอนนี้ไม่ได้”

ห่านเข้าสู่สีกเหมือนโดนเล่นตลก เขาถลึงตาจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ
“คุณหมายความว่ายังไงกันแน่”

หลัวเฟยสีหน้าเคร่งขรึม “มันเป็นความลับ”

“ความลับอะไร”

“สิบแปดปีก่อน เมืองนี้เคยเกิดคดีขึ้นคดีหนึ่ง เนื่องจากเป็นคดี
ที่โหดเหี้ยมมาก เพื่อควบคุมผลกระทบของมัน คดีนี้จึงถูกกำหนดให้เป็น
ความลับระดับคลาสหนึ่ง งานสืบสวนทั้งหมดต้องดำเนินการไปอย่างลับๆ
โดยชุดสืบสวนชุดพิเศษ...” พูดถึงตรงนี้หลัวเฟยหยุดเว้นครู่หนึ่ง จากนั้น

ก็ทำสีหน้าจางใจ “ผมต้องขอโทษ สำหรับตอนนี้ผมเล่าได้แค่นี้จริงๆ”

หานเฮาขมวดคิ้ว ขณะเดียวกับที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งทั้งยังเจือปน โทสะอยู่ด้วย เขาแค้นถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ในเมื่อเป็นความลับระดับ คลาสหนึ่งแล้วคุณรู้อะไรเรื่องนี้ได้ยังไง”

หางตาของหลัวเฟยกระตุกสองทีคล้ายกับสัมผัสโดนเส้นประสาท ที่อ่อนไหว จากนั้นเขาจึงตาทานหานเฮาเซมิง

“ผมเป็นหนึ่งในผู้เกี่ยวข้องกับคดีนั้น...คุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ เป็น เพราะคดีนี้แหละที่ทำให้ผมต้องจมอยู่กับเหวในคราวนั้น! และเจ้าหน้าที่ของ ชุดสืบสวนชุดพิเศษที่สอบปากคำผมภายหลังการเกิดเหตุก็คือคุณตำรวจ เจิ้งหัวหมิงนั่นเอง”

ที่แท้ก็เป็นอย่างนั้นเอง...สมองของหานเฮาหมุนตัวอย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็ร้อยเรียงต้นสายปลายเหตุได้สำเร็จ คดีลับเมื่อสิบแปดปีก่อน ซึ่งจนถึงบัดนี้ยังไม่คลี่คลาย...เจิ้งหัวหมิงซึ่งเป็นเจ้าพนักงานในชุดสืบสวน ชุดพิเศษนั้น เขาพบเจอเบาะแสใหม่...หลัวเฟยซึ่งเป็นบุคคลในเหตุการณ์ ครั้งนั้นได้รับจดหมายลึกลับเดินทางกลับเข้าเมือง...เจิ้งหัวหมิงถูกฆ่า ความชั่วช้ากำลังเปิดฉากใหม่!

มานเวทืขนาดใหญ่วะขณะนี้ลอยอยู่เบื้องหน้าหานเฮา แม้ผืนผ้า幔 ยังคงปิดบังความลับทั้งหมดอยู่ แต่มันกลบเกลื่อนบรรยากาศอันหนักอึ้ง หรือความตื่นเต้นระคนตกประหม่าของหานเฮาไว้ไม่อยู่

อาจถึงขั้นเป็นความหวาดกลัวอันมีอาจเล่าบรรยาย

มันเป็นคดีอะไรกันแน่

คำตอบอยู่ในปากของบุรุษเบื้องหน้า แต่เขากลับไม่ยอมพูดมัน ออกมา

หานเฮามองหลัวเฟยด้วยสีหน้าซับซ้อน เอ่ยคำซ้ำๆ ว่า “ในเมื่อคุณ บอกเล่ารายละเอียดไม่ได้แล้วคุณจะมาพบผมทำไม”

“ผมอยากให้คุณรับรายงานเรื่องนี้กับเบื้องสูง ขออำนาจพลตมนึก แพ้แม่ลับของคราวนั้น จัดตั้งชุดสืบสวนชุดพิเศษขึ้นมา!” หลัวเฟยไม่หลบ เลี่ยงสายตาทานหานเฮาพร้อมกับกล่าวคำตอบออกไปอย่างชัดถ้อยชัดคำ